

“Kaybedenler”, kaybedecek!

“İnşaat işçilerinin çalışma koşulları her ülkede aynı!”

Türkiye’den DSG Yapı firmasıyla çalışmak için Suudi Arabistan’a giden yüzden fazla işçi, aylardır ücretlerini alamadıkları için Suudi Arabistan’da çeşitli eylemler yapmıştı. İnşaat-İş Sendikası’ndan **Mert Bagar** gazetemize süreçle ilgili bilgi verdi.

S/05

Önleyici Vuruşu, tersine bozkırı tutuşturan yangına dönüştürelim!

Taktik değişimini ihtiyaç olarak TC devletinin karşısına çıkaran, sadece T. Kürdistanı’ndaki savaşın değişen seyri değildir. Dış politikadaki tıkanma ve Orta-doğu’daki dengelere dahil olmak da iç politikadaki sorunları çözmeyi öncelikli kılıyor.

S/06

Kadınlar öz savunmayla “tamam”!

Erdoğan’ın “Anneliği reddeden, evini çekip çevirmekten vazgeçen bir kadın, iş dünyasında istediği kadar başarılı olsun eksiktir, yarımdır” demesiyle birlikte, AKP’nin kadınları hedef alan konuşmalarına bir yenisi daha eklenmiş oldu. Çeteleye bir çarpı daha attık.

S/07

İşkenceci devlet işbaşında: Hürşit Kültür tümende!

27 Mayıs günü Şirnex Merkez’de bulunan Bahçelievler Mahallesi’nde işkenceyle gözaltına alınan DBP Şirnex İl Yöneticisi **Hürşit Kültür**’in nerede olduğuna dair devlet “sessizliğini” sürdürüyor. Ancak bölgeden gelen haberler, Kültür’ün Sınır Tümen Komutanlığı’nda tutulduğu yönünde. İşkence altında olduğu öğrenilen Kültür hakkında “Ya konuşacak ya da ka-

fasına sıkılıp bir binada havaya uçurulacak” diyenler, yakıp yıktıkları kentler, kattıkları insanlardan sonra bir halkın iradesini bu şekilde teslim alabileceğini zannediyorlar.

Gözaltında kaybettiklerinin sayısı binleri bulan TC devletinin, “kaybettiği” oranda kaybedeceğini ise biliyoruz. Halkın iradesi teslim alınamadı-alınamayacak!

ÇIKTI!

Gündem

Pirus Zaferi’nden başı dönenlere vurulan son yumruktan ders çıkarmak

S/03

Anı-Anlatı

Her Şey “İştigakıyun” İçin-2

S/11-12

Sentez

İnkâr ve imha saldırısı olarak: Mekan yıkımı

S/08

Bilginin oluşumu ve kazanılması

S/09

ÖZGÜR GELECEK'ten

Gazetemizi yayına hazırlarken ülke gündemini "sarsan" bir olay yaşanıyordu. Üç kişinin katili olarak aranan **Atalay Filiz** isimli bir kişi, bir süredir Hollywood filmlerine benzer bir şekilde bir kaçış gerçekleştirmiş, günlerdir TV'lerden, gazetelerden verilen ilanlarla; istihbarat servisinden kolluk güçlerine devreye sokulan ekiple aranıyordu. Bunun anbean

kamuoyuna lanse edilmesinden kaynaklı herkes "yüreği ağzında" bu seri katilin yakalanması için bekleyip durmuştu. İşte bu adam yakalandı! Burjuva medya Filiz ile ilgili haberleri ilk andan itibaren büyük bir özenle duyurdu. Bu mesele o kadar gündemlerini işgal etti ki, (bu satırları yazarken) 16 gündür Şirnex'te sınır komutanlığında olmasına rağmen hala gözaltında olduğu kabul edilmeyen DBP Şirnex yöneticisi Hürşit Külter'e tek satır

yer vermedi. O kadar meşguldu ki, Nisêbîn sınırından geçmeye çalışan 20 gerillanın yakalanarak kurşuna dizildiğini ve ardından üst üste konularak yakıldığını "fark" etmedi.

Ne de olsa Filiz ülkenin "ilk seri katili"ydi ve TC devleti de artık bir Avrupa ülkesi sayılırdı, gerisi çok da önemli değildi!

Ne ülkenin esas gündemi Atalay Filiz'di ne de Atalay Filiz bu ülkenin ilk seri katiliydi. Bizim gazetemizde bu gündemler var.

"Bir müzik grubu için boykot, öncelikle müzikle olur"

liler de tüm umutlarını yitirsin. Oysa bu insanlar 1948'de terk ettikleri evlerinin anah-tarlarını saklıyor" dedi.

"Mesele Water gibi güçlü olmak değil, vicdanlı olmak"

Golan'ın Filistin toprağı olmadığını ama İsrail'in aynı işgal politikasının bir parçası ve buradaki insanlar açısından sonuçların benzer olduğunu belirten BDS, "Konseriniz, Golan'da, İsrail'in işgal yönteminin yukarıda saydığımız sıralamasındaki fiili durum yaratma aşamasının bir parçası olacak. Yani, işgalci İsrail'e, bu toprağı kullanma hakkına sahip olduğunu, üstelik bunu askeri amaçlarının yanı sıra, sanat ve eğlence için de yapabileceklerini söylemiş olacaksınız. Emin olun, size minnettar kalacaklar" dedi.

Baba Zula'nın mesajında festivali düzenleyenlerin "muhalif" olduğuna ilişkin bilginin doğru olmadığını belirten BDS "Siyonist işgale karşı duran bir muhalif, kendi ülkesinin işgal ettiği toprakta bir festival düzenler mi?" diye sordu ve "Golan'da İsrail işgaline karşı bir festival yapılıyor olsaydı, emin olun, düzenleyenler şimdiki kadar çoktan İsrail hapisanelerini boylamıştı" dedi.

"Açıklamanızda çok doğru söylemişsiniz. Bu iş sadece müzik boykotuyla olmaz. Her alanda kapsamlı ve inatçı bir boykot gerekir" diyen BDS, açıklamasını "Biz de Türkiye'de 2009'dan beri elimizden geldiğince, 2005 yılında, Filistinlilerin çağrısıyla başlatılan uluslararası BDS hareketinin bir parçası olarak Türkiye'den bu boykotu örmeye çalışıyoruz. BDS hareketinin ne kadar etkili olduğu Siyonist devletin bu hareketi ikinci büyük tehlike saymasından ve bu hareketi engellemek için yarım milyar dolar bütçe ayırmasından da belli oluyor" şeklinde sürdürdü.

"Festivalden geri çekilme kararı vermeniz, Güneybatı Asya'nın ezilen halklarının yüzlerinde, şu zor zamanlarında bir tebessüm doğuracaktır. Orada çalmanız ise, bu halkların katili İsrail'e, belki yüz fosfor bombası atarak elde edemeyeceği bir moral verecektir" diyen BDS, meselenin Waters kadar güçlü olmak değil, onun gibi vicdan sahibi olmakla ilgili olduğunu belirterek Baba Zula'ya yeniden festivalden çekilme çağrısında bulundu.

"Bende erkeklik sır, sende kadınlık muamma"

Mersin: 2. Onur Yürüyüşü 5 Haziran'da yüzlerce kişinin katılımıyla yapıldı.

Forum AVM havuz başında toplanan homofobi ve transfobi karşıtları AVM içerisinde başlayan yürüyüşle Pozcu Sahili'ne indi. Yürüyüş boyunca homofobi, bifobi ve transfobiye karşı sloganlar atan yüzlerce kişi, civardaki halk da alkış ve kornalarla destekledi. **Yeni Demokrat Kadın**, **Yeni Demokrat Gençlik**, **Yeryüzü Kadınları**, **Kampüs Cadıları**, **Kaldıraç**, **Kadın Emeği Kolektifi** gibi kurumlar da Onur Yürüyüşü'ne katıldı.

"**Bende erkeklik sır, sende kadınlık muamma**" pankartının taşındığı yürüyüşte, "**Velev ki dönmeyiz, alışın her yerdeyiz**", "**Susma haykır eşcinseller vardır**", "**Nerdesin aşkımda? Burdayım aşkımda**" sloganları atıldı. Tüm ülkede engellenmeye çalışılan Onur Yürüyüşü baskılara rağmen coşkuyla Mersin'i gökkuşağına boyadı.

H. Merkezi: Arap coğrafyasının önemli su kaynaklarından birinin olduğu Golan Tepeleri İsrail tarafından işgal altında. Filistin halkının topraklarını işgal eden İsrail, su-suzluktan kırılan Filistin halkına yönelik politikalarının bir parçası olan Golan'da sürdürdüğü işgali meşrulaştırmaya çalışıyor. Bunun için düzenlediği çalışmalardan biri **Sun Beat Festivali**...

Bu festivale Türkiyeli **Baba Zula** isimli müzik grubu da davet edildi ve katılacağını duyurdu. Bunun üzerine **Filistin için İsrail'e Boykot Girişimi (BDS Türkiye)** Baba Zula'ya festivale katılmama, boykot etme çağrısı yapmıştı. Ancak bir mektupla yanıt veren Baba Zula; Roger Waters, Elvis Costello, Santana gibi pek çok müzisyenin bu festivali boykot etmesine benzer bir tavra giremeyeceğini, bu işin sadece müzik boykotuyla yapılamayacağını belirterek "Waters kadar güçlü olmadıkları için festivale katılmalarını" belirtti. BDS Türkiye yeni bir açıklama kaleme aldı.

Baba Zula'nın daha önce de İsrail'de düzenlenen Sound Port Festivali'ne katılmamaları yönündeki çağrısı görmezden geldiğini hatırlatan BDS, Baba Zula'ya, "İşgal yılları İstanbul'unda, bir İngiliz balosunda çalar mıydınız?" diye sordu. "Biz İsrail'in politikalarını eleştirdiğimiz için boykot çağrısı yapmıyoruz. Biz, İsrail'in varlığının işgale dayandığını ve bu açıdan diğer devletlerden farklı olduğunu söylüyoruz" diyen BDS, İsrail'in işgalci olduğunu ve bu mirası da emperyalist ABD'den aldığını belirterek "İstiyor ki, Kuzey Amerika yerlileri gibi Filistin-

Pirus Zaferi'nden başı dönenlere vurulan son yumruktan ders çıkarmak

MÖ 280-279 yıllarında Grek kolonisi Tarentum Kralı **Pirus** Roma'ya saldırır. Aklına koymuştur, “ne pahasına olursa olsun savaşı kazanacaktır”, bu uğurda her şeyini feda etmeye hazır olduğunu her fırsatta dillendirir. Ve aynen de öyle olur. Romalılar son kişisine kadar savaşır, ancak yenilirler; ama Pirus'a savaşa başladığı, 50 filin desteklediği kocaman ordusundan geriye sadece 5-10 kişi ve yerle bir edilmiş Roma kalmıştır. Pirus'un kendisinin bile “Tanrım, bir daha böyle bir zafer verme” dediği söylenen bu “zafer”, “yıkıcı büyüklükte kayıplar pahasına kazanılan sahte zafer” anlamında kullanılan **Pirus Zaferi** olarak anılacaktır.

Anılmakla kalmayıp son teknoloji ile donatılmış ordularıyla, askeri gücüyle direnen halkların mücadelelerini bastırmak isteyenlerin kazandığını sandığı geçici her zafer için de kullanılmaya devam edilecektir. Bunun son örneği olarak YPS/YPJ'nin çekildiğini açıkladığı Nisêbîn'de devlet güçlerinin çektiği fotoğraflardan yansıyan TC ordusunun “zafelerini” gösterebiliriz. Burada “zafer” elde etmekle övünenler de bu zaferlerinin Pirus zaferi olduğunun farkında ve direnişin sonlanmadığının bilincinde olsa gerekler ki, yaptıkları açıklamalarda “*Teröristlerle mücadelemize sonuna kadar devam edeceğiz*” (**Cumhurbaşkanı RTE**) diye beyanlarda bulunmak zorunda kalıyorlar.

Sokağa çıkma yasakları ve ablukalarla harabeye çevirdiği ilçelerden verdiği Pirus zaferi pozları, 64. hükümetin lağvedilmesinin ardından “Yıldırım” hızıyla kurulan 65. hükümetin moralini yerine getirmeye yetmedi. Çünkü TC devletinde, sistem, ciddi bir tıkanıklık ve çözümsüzlük içerisinde; AKP'nin hükümet değişikliği ile bu çözümsüzlüğün giderilebilmesi de mümkün değil, zafer pozlarıyla şehir işgalleriyle de, ağız sularını akıta akıta yaptıkları Afrika turlarıyla da, boksör Muhammed Ali'nin cenazesine katılarak (yarıda da bırakılsa) yapılmak istenen şovla da...

Suriye'de QSD'nin ABD ile işbirliği yaparak başlattığı Rakka hamlesi, Minbîc zaferi karşısındaki çaresizliği ve Suriye'deki sömürü hayallerinin kan bataklığına gömülmesi “kırmızıçizgilerde” renk bırakmayınca, Rojava'yı tehdit eder şekilde konumlanması ve DAİŞ dahil olmak üzere çeşitli cihatçı çetelere desteğini sürdürmesi dışında sessizleşmiş, kaybettığı prestij kaybını yeniden tesis etmenin derdine düşmüştür. Afrika ülkeleri Uganda, Somali ve Kenya'ya yapılan ziyaretlerden ve-

rilen pozlar böyle okunmalı. Aynı zamanda klik savaşından yenik çıktığı için bugün “ezilen”, “mağdur” politikası yapan Gülen Ce-maati'nin Afrika ülkelerindeki ekonomik ve siyasi temelli sömürü kaynaklarını ele geçirmek isteyen AKP ve Erdoğan söylemde bile Afrika'yı sömürge olarak gördüğünü gizleyemiyor. Patronların da katıldığı bu gezilerde iş görüşmeleri ve zirveler yapan egemenler, Afrika'nın yer üstü ve yer altı kaynaklarına dönük hayaller kuruyor.

Muhammed Ali'nin mirası ve egemenlerin rezilliği

Prestij tesisi için Erdoğan üzerinden yapılan son hamle ise Vietnam Savaşı'nda ve siyahiler ile Müslümanlara dönük ayrımcı politikalar karşısındaki tutumuyla tanınan boksör Muhammed Ali'nin cenaze töreni oldu. Ali'nin yaşamını yitirdiğinin duyulması ile başlayan istismar; güzelleme, hacdan getirilen örtüler ile şaşaalı bir gidış (oğul, torun, Diyanet İşleri Başkanı...) organize eden Erdoğan'ın burada yapmak istediği şova izin verilmedi, cenaze töreninde arkaya itildiği görüntüler açığa çıktı ve cenaze töreni sonlandıktan orayı terk ederek ülkeye geri döndü. Bu da yetmedi, Ali'nin cenazesinden verilen mesaj “**Türkiye'deki liderlere söyleyin, Kürtleri öldürmeyi bırakın**” oldu.

TC egemenleri başta Kürt ulusunun verdiği direniş ve Suriye'deki gelişmeler karşısında ciddi bir kan kaybına uğramış durumdadır. ABD-TC-İran arasındaki yolsuzluk-rüşvet ağının kilit ismi **Reza Zarrab**'ın (Rıza Sarraf) ABD'de süren davasında açığa çıkanlar ise bu kan kaybını hızlandırmakta ve dünyada hızla değişen dengeler Sarraf, Erdoğan gibi isimleri günah keçisi ilan ederek kendini “temizleme” ve “yenileme” gibi yollara her an gidebileceğini göstermektedir. Buna karşı dünya çapında “one minute” benzeri şovlar için fırsat yaratmaya çalışan AKP ve Erdoğan Muhammed Ali'nin cenazesine ortaya çıkan bu “fırsatı” kaçırmıştır, öfkeleri bu yüzündür! Askeri olarak da, siyasi-politik olarak da güç gösterisinde bulunmaktan vazgeçmiyor, yasa üzerine yasa, düzenleme üzerine dü-

zenleme hazırlayarak deforme olmuş sistemlerini, prestijlerini düzenlemeye çalışıyorlar. İsrail ile “one minute” olayı ve Mavi Marmara saldırısından bu yana “soğuk” olduğunu iddia ettikleri ilişkileri yeniden “sıcak” hale getiriyor, Almanya ile tartışmaları “Delikanlı ol, ciğerimi ye” şeklindeki Kasımpaşalı çıkışların ötesine geçiyor.

Ancak Muhammed Ali'nin ölümü ile açığa çıkan bir başka gerçek var ki, bu sadece egemenleri değil; devrimci ve demokratik güçleri de içine almaktadır. O gerçek, Muhammed Ali'yi dünya halklarının yüreğinde ayrı bir yere konulmasına neden olan duruş ve cesaretin önemidir. Zamanında, yerinde söylenen söz, ortaya konulan irade ve baskılar karşısında yılmayan duruş her zaman halklar nezdinde karşılığını bulmuştur. Muhammed Ali'nin şu sözlerini, coğrafyamıza ve zamanımıza uyguladığımızda hem görevlerimiz açığa çıkacaktır hem de TC egemenlerinin Muhammed Ali'nin bu konudaki mirasına konma çabalarındaki telaşı...

“*Neden Louisville'deki 'zenci' diye adlandırılan insanlar köpek muamelesi görüp en temel insan haklarından yararlanamazken, bir üniforma giyip memleketimden kilometrelerce yolu Vietnam'daki kahverengi insanlara bombalar ve kurşunlar yağdırmak için gitmemi istiyorlar ki? Hayır, sırf beyaz köle efendileri dünyadaki koyu tenli insanlar üzerindeki tahakkümlerini sürdürürebilsin diye başka bir ezilen halkın öldürülüp yakılmasına yardım etmek için evden kilometrelerce yol gitmeyeceğim. Bu tür kötülöklere dur demenin günü bugündür.*”

Halkın gerçek düşmanlarına karşı, devrim ve demokrasi mücadelesi verirken kaybedeceğimiz hiçbir şey yok, aksine kazanacağımız bir dünya var! Ezilenlerin mirasına sahip çıkmak, andaki görev ve sorumlulukları bilinmez bir tarihe ertelemekten geçer. Zamanında ve yerinde sorumluluklarına devrimci misyonla sarılmaktan geçer! Aksi halde emperyalist ABD'nin Vietnam'daki haksız ve kirli savaşına karşı alınan dürüst tavrın mirasını savaş sonlandıktan onlarca yıl sonra sahiplenilen rezillerden bir farkımız kalmaz!

9 ayda 1500'den fazla banka çalışanı işsiz kaldı

H. Merkezi: 2008'den itibaren tüm dünyayı derinden sarsan ve hala emperyalist-kapitalist sistem açısından ekonomik ve siyasal istikrarın sağlanamadığı kriz derinleşiyor. Krizin "teğet" geçtiği söylemleriyle bu krizin ekonomik ve siyasal etkilerini örtmeye çalışan Türkiye'de ise deyim yerindeyse "mızrak artık çuvala sığmıyor"! Bankacılık sektöründe yaşanan kriz bunun bir göstergesi...

Türkiye Bankalar Birliği verilerinden derlenilen bilgilere göre yılbaşından bu yana en fazla şube kapatan banka **HSBC** oldu. İngiliz sermayeli banka bu sürede 57 şubasını kapattı ve şube sayısını 234'e indirdi. Uzun süredir zarar eden ve geçen yıl da 331.5 milyon TL zarar açıklayan HSBC bu yıl çok sayıda şube kapatacağını daha önce açıklamıştı. HSBC'yi İtalyan Unicredit ile Koç Grubu ortaklığındaki **Yapı Kredi Banka-**

si, Hollandalı **ING Bank**, **Garanti Bankası**, Rus finans devi Sberbank'ın iştiraki olan **Denizbank**, Yunanlıların Katarlılara sattığı **Finansbank**, Katarlıların sahibi olduğu **Alternatifbank** ve Kuveytli yatırımcıların yüzde 40 hissedarı olduğu **Turkish Bank** izledi.

TBB açısından özel bir anlam ifade etmese de şubelerin kapanmasının esas anlamı banka çalışanlarının işsiz kalmasıdır. Keza son 9 ay içerisinde bankaların şubelerini kapatmasından kaynaklı 1500'den fazla banka emekçisi işsiz kaldı.

"İşçi sınıfına ve onun birliğine olan inancımızla yolumuza devam etmekteyiz"

İstanbul: Uzun süredir işten atma ve imza yetki süreçleriyle gündemde olan Bakırköy Belediyesi'nde 17 işçinin işten atılması ve Genel-İş Sendikası'nın Belediye-İş 2 No'lu Şube'ye dönük söylemlerine karşılık yaşanan süreci anlatması için Belediye İş 2 No'lu Şube Başkanı **Erol Özdemir** ile söyleşi gerçekleştirdik.

- Bakırköy Belediyesi'nde işten atılan Belediye-İş ve Genel-İş Sendikası üyesi işçilerinin sürecini anlatır mısınız?

- Bakırköy Belediyesi, Belediye Tiyatro Müdürlüğü kadrosunda bulunup bireysel sözleşme ile 11 ay 27 gün çalıştırılan ve belediyenin birçok biriminde görev yapan arkadaşlardan 17'si sözleşmesi yenilenmeyecek 14 Mayıs günü tarihinde işten çıkarıldı. Gerekçe olarak sayıştay denetçilerinin raporları ve şahıslar hakkında birim amirlerinin disiplinsizlikle ilgili tutanakları gösterildi. Bu işçilerden 9'u Belediye-İş Sendikası'na, 6'sı Genel-İş Sendikası'na üye, 2'si ise sendikasıdır. Sendika olarak belediye yöneticileri ve belediye başkanıyla yaptığımız görüşmelerde 17 arkadaşın işe başlatılması talep edilmiş ancak işe başlatma hususunda netice alınamamıştır. Belediye başkanı ise Genel-İş Şube yöneticileriyle de görüştüğünü, şube yönetimlerinde bulunan 1 kişinin işe başlatılması durumunda sorunun çözüleceğini söyledi.

- Belediye-İş Sendikası'na üye işçilerin direnişe geçmek istememesi durumu nasıl gelişti?

- Belediye-İş olarak işten atılan 17 işçinin de işe başlatılması tek talep olarak tarafımızdan Belediye Başkanı ve yöneticilerine ifade edildi. Üyemiz olan 9 arkadaşla yaptığımız toplantılarda mücadelenin 2 koldan yürütülmesi gerektiği, hukuki süreçle birlikte fiili direniş başlatmamız durumunda sonuç alınabileceği, aksi halde sorunun çözümsüz kalacağı anlatıldı. 9 üyemizden fiili direnişe sıcak bakan 1 kadın arkadaş vardı, diğerleri sıcak bakmadı. Bir hafta sonra yapılan toplantıda da aynı konu işlendi ancak arkadaşların fikrinde bir değişiklik olmadı. Bunun üzerine sendikamız avukatına vekâ-

let veren 7 arkadaşın işe iade davaları açıldı. 7 Haziran günü basın açıklaması kararı alınmış, basın açıklaması yapılacağı gün Vezneçiler'de gerçekleşen patlama sonrası çok sayıda ölü ve yaralı olması sebebiyle sürecin hassasiyeti ve kamuoyunun dikkatinin patlamaya odaklanması gözönüne alınarak basın açıklaması iptal edilmişti. Aynı gün Genel-İş'e üye arkadaşlar basın açıklaması yaptı ve 9 Haziran günü de Bakırköy Meydanı'nda çadır kurdular.

- İmza yetkisi olan bir sendikanın bulunmasına rağmen kendisini devrimci, demokrat olarak niteleyen başka bir sendikanın Bakırköy Belediyesi'nde örgütlenmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bilindiği üzere Genel-İş 2 No'lu Şube, Bakırköy Belediyesi'nde hemşericilik ilişkilerini de kullanarak 2014 yılında işveren desteğiyle örgütlenme faaliyeti başlatmış, bir buçuk yıl süren çalışmalarında başarılı olamamış, işveren yetkililerinin her türlü baskısına rağmen işçiler Belediye-İş Sendikası'nda kalmayı tercih etmişti. İşverenin kendilerine yeteri kadar destek vermediğini her ortamda ifade eden Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı bu işçi çıkarmaları, belediyeden ve sendikamız Belediye-İş'ten intikam alma kampanyasına çevirme gayretine girdi. Sendikalarına bağlı Küçükçekmece Belediyesi,

Beşiktaş Belediyesi ve Silivri Belediyesi'nden atılan işçilerin yanına dahi uğramayan, her fırsatta CHP'li olduğundan partisine zarar veremeyeceğini ifade eden Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı, Bakırköy'de işçi dostu oluverdi. Bakırköy'deki direniş çadırına Belediye-İş Sendikası üyesi kadın arkadaş da katılmaktadır.

Bunun da Belediye ve Belediye başkanıyla kişisel husumete dönüşmüş tartışmaları olduğu söyleniyor. Nedenleri bizim ilgi alanımız dışındadır. Ancak sendika olarak bizim hem atılan hem de çalışmaya devam eden üyelerimizin çıkarlarını bir bütün düşünmek görevimiz. Sonuç olarak Bakırköy Belediyesi'nde işten çıkarılan 17 işçi arkadaşın sendikalı ya da başka sendika üyesi olmasına bakmadan işe döndürülme talebimiz devam etmekte, merkezi düzeyde girişimlerimiz sürmektedir.

- İşçiler arasındaki bölünmeyi nasıl yorumluyorsunuz?

- Şu bilinmelidir ki bugün işten çıkarılan 17 işçi, işyerinde Bakırköy Belediye işvereniyle birlikte Genel İş 2 No'lu Şube'nin işçileri arasındaki yarattıkları bölünmenin bir sonucudur. Belediye İş İstanbul 2 No'lu Şube olarak işçi sınıfına ve onun birliğine olan inancımızla yolumuza devam etmekteyiz.

“İnşaat işçilerinin çalışma koşulları her ülkede aynı”

İstanbul: Türkiye'den DSG Yapı firmasıyla çalışmak için Suudi Arabistan'a giden yüzden fazla işçi aylardır ücretlerini alamadıkları için Suudi Arabistan'da çeşitli eylemler yapmıştı. Türkiye'de İnşaat İşçileri Sendikası üyesi olan işçiler için, İnşaat-İş, Suudi Arabistan Konsolosluk önünde eylem yaptı.

Üyelerine sahip çıkan İnşaat-İş, DSG Yapı'yı işçilerin haklarının verilmesi için uyardı. Yapılan eylemin ardından firma, ücretleri ödeyeceğini belirterek ödemelere başladı. İşçilerin ücretlerinin bir kısmı ödenmeye başlarken, birçok işçinin maaşı henüz ödenmediği gibi, bazı işçilerin maaşlarında ise “eylem yaparken zarar verdikleri” gerekçesi ile kesinti yapıldı. İnşaat-İş Sendikası'ndan **Mert Bağar** süreç ile ilgili bilgi verdi.

- Sendika olarak Konsolosluk önünde bir eylem gerçekleştirdiniz. Eylemle ilgili bilgi verebilir misiniz?

- İnşaat işçisiyim ben de, Suudi Arabistan'da arkadaşlarımız mahsur kalmış durumda, giriş çıkışları durdurulmuş, barınma, yemek-içmek gibi birçok sorunla karşı karşıyalar. Ben demir ustası olarak çalışıyorum ve yaşananları daha önce çok defa gördük. Şantiye içindeki yaşamla şantiye dışındaki yaşam çok farklıdır. Bakıldığı zaman üreten biziz, ama tüketemeyen ve emeği sömürülen de biziz. Bu, dünyanın her yerinde böyle.

- Oradaki işçilerin yaşadıkları sürece ilişkin neler söyleyebilirsiniz?

- Buradan oraya giden işçi arkadaşlarımız buraya özlem duyuyorlar. Bu bir tarafa, gittiği yere uyum sağlamaya çalışırken birçok faktör işçiyi etkiliyor, iklimi, bulunduğu iş sahası vb. en fazla etkileyen faktör. Ücretlerinin verilmemesi ile işçiler daha fazla

çembere alınmak istenmektedir. Bu kölelik içinde başka bir kölelik düzeninin varlığı demek. Bunu Arabistan'daki arkadaşların durumundan çok rahat görebiliriz. Arkadaşların hakları verilmiyor, hakları için eylem yaptıkları için tutuklanıyorlar, sonrasında vize ve pasaportları ellerinden alınıyor. Bir göçmen işçinin yaşantısı nasıl olur sorusuna verilen cevap Suudi Arabistan'daki işçilerin durumudur. Artık bir şeylerin değişmesi için ürettiğimiz emeği örgütlülüğe çevirmek gerekiyor. Bu şekilde sistemin başına bir bal-yöz gibi inmemiz gerekiyor.

- Suudi Arabistan'da işçilere yönelik hak gaspları neler?

- Tamamen sermayenin keyfi uygulamaları yaşanıyor. Din adına insanlar sömürülüyor. Suudi Arabistan işçi özgürlüğü ya da hakları konusunda benim gözümde açık bir cezaevidir. 120 arkadaşımız yaklaşık 5-6 aydır orada ve bizler de onlara destek olmak için konsolosluk önünde bir eylem yaptık. Biz haklarımızı diz çökerek değil, kendi onurumuz ve mücadelemizle almak istiyoruz. Çünkü ancak böyle alacağımıza inanıyoruz.

“Suudi Arabistan'daki işçiler yalnız değildir”

Söyleşimizden sonra DSG Yapı'nın ücretleri vereceğini taahhüt etmesine rağmen birçok işçiye hakları verilmedi ve işçiler İnşaat-İş'e ulaşmaya devam ediyor.

Diğer yandan yapılan eylemden sonra sendikaya ulaşan işçiler herhangi bir yetkiye ulaşamadıklarını ve 200 işçinin aylardır mağdur edildiğini bildirdiler. Bir kısım işçi, Türkiye'de kalan aileleri mağdur olduğundan sadece cep harçlığı alarak ülkeyi terk etmek zorunda kalmış.

Kastaş işçileri direnişi sonlandırdı

H. Merkezi: İzmir Çiğli'de Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Kastaş Kauçuk Fabrikası'nda düşük ücret, hukuksuz kesinti ve müdür tacizlerine karşı Petrol-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan ve direnişe başlayan Kastaş işçileri, direnişi sonlandırdı.

Açıklama yayınlayan işçiler, direnişin ilk gününden itibaren polis saldırısına maruz kaldığını ifade ederken bazı sendikaların da tüm destek çağrılarını kulağını tıkadığını belirttiler.

Direndikleri 71 gün boyunca başta kadın işçilerin sorunları olmak üzere işçi sınıfının sorunlarını ve mücadele taleplerini kendilerine bayrak edindiklerini ifade eden işçiler son olarak, “Kastaş'ı asla bir kenara bırakmayacağız ama bizim için her fabrika artık Kastaş olacak. Özgür yarınlara varıncaya değin mücadelemiz sürececek” dedi.

İşçiler kendilerini fabrikaya kapattı

H. Merkezi: İstanbul Sanayi Odası'nın açıkladığı “Türkiye'nin 500 Büyük Sanayi Kuruluşu-2015 Yılı Araştırması” sonuçlarına göre Türkiye'nin en büyük firması olan Tüpraş'ta, 3 Şubat'ta çıkan yangında ihmal olduğu iddia edilen iki işçi 7 Haziran günü işten çıkarıldı.

İşçilerin işten çıkarılmasına tepki gösteren işçiler kendilerini fabrikaya kapattı. Fabrikanın farklı bölümlerinde eylemlerini sürdüren işçiler, arkadaşlarının işten çıkartılma kararı geri çekilene kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirtti. Eylemin gece vardiyasında da devam etmesi ve işten çıkarma kararının geri alınmaması nedeniyle 8 Haziran günü de Tüpraş'ın İzmir Aliağa, Kırıkkale ve Batman rafinerilerindeki işçiler de eyleme destek vermeye başladı.

Ege Linyit'te işçi kıyımı!

H. Merkezi: Soma'da Türkiye Kömür İşletmeleri'ne (TKİ) bağlı Ege Linyit İşletmeleri (ELİ) tesislerinde, taşeron işçisi olarak temizlik, bahçe bakımı, çaycılık vb. işlerinde çalışan 68 işçi işten atıldı.

Taşeron şirketin değişeceği ve çalışmaya devam edecekleri belirtilen işçiler ASMA isimli yeni taşeron şirket yetkilileri tarafından çeşitli bahanelerle işten atıldı. ASMA şirket yetkilileri “taahhütlerinizi ödeyemeyiz” bahanesini öne sürerken, “küçülme” iddiası da ortaya atıldı.

Külter için konuşan rütbeli askerler “Ya konuşacak ya da kafasına sıkılacak”

H. Merkezi: Şirnex'te, 27 Mayıs günü devlet güçleri tarafından gözaltına alındığı özel harekâtçılara ait sosyal medya hesaplarında kabul edilen ancak adli kolluk ve idari birimlerce gözaltında olduğu kabul edilmeyen DBP Şirnak İl Yöneticisi **Hürşit Külter**'in, 23. Jandarma Sınır Tümen Komutanlığı'na tutulduğu korucuların beyanlarıyla ortaya çıkmıştı.

Şirnex'teki soykırım saldırılarına katılan koruculardan biri ise, isminin açıklanmaması kaydıyla, rütbeli askerlerin kendi aralarında Külter hakkında yaptığı kulak misafiri olduğu konuşmalarını Di-

HA'ya aktardı. Külter'in günlerdir işkence gördüğünü belirten korucu, askerlerin kendi aralarında “**Ya ötecek ya da kafasına sıkılıp bir binada havaya uçurulacak**” dediğini belirtti. Devlet güçlerinin Külter'i, “**KCK'nin tayin ettiği Şirnex Valisi**” olarak adlandırdığını da belirten korucu, bu yüzden de konuşması için yoğun işkence uyguladıklarını ifade etti.

İHD'li avukatlar ile Külter ailesinin İl Emniyet Müdürlüğü, Cumhuriyet Savcılığı, 23. Jandarma Sınır Tümen Komutanlığı ve Şirnex Valiliği'ne yaptıkları başvurularda “*Bu isimde bir gözaltı kaydı yok*” yanıtı verilmesi üzeri-

ne avukatlar uluslararası alanda harekete geçti. BM'ye “müdahil olması” başvurusu yapan İHD'li avukatlar 3 Haziran'da da AİHM'e başvuruda bulundu. BM ve AİHM başvuruyu kabul ederken, AİHM aldığı kararla Külter'in akibetinin TC'ye sorulması yönünde karar vermişti. HDP milletvekilleri ise Başbakan, Adalet Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı nezdinde girişimlerde bulunmuştu. Adalet Bakanlığı'nın HDP'li vekillere herhangi bir yanıt vermediği öğrenilirken, Başbakan Binali Yıldırım ve İçişleri Bakanı Efkân Ala ise “*konunun takipçisi olacaklarını*” beyan etmişlerdi.

Önleyici Vuruşu, tersine, bozkırı tutuşturan yangına dönüştürelim!

El yapımı tuzak bombalar, bombalı araçlarla yapılan eylemler, küçük mahallelere tank ve toplarla bile girilememesi ve elindeki en ağır saldırı helikopteri olan Super Cobra'nın füzeyle vurulması TC devletinin savaş tarzını değiştirmeye zorunlu bıraktı. MİT, TSK, İçişleri ve Dışişleri Bakanlıkları şehirde ve kırdada gerilla savaşına “yeni” taktik olarak hayata geçirecekleri yöntemin adı **Önleyici Vuruş**.

Önleyici Vuruş, askeri olarak saldırıyı beklemeyen düşman hedeflerinin tespit edilip imha edilmesi, savunma pozisyonundan operasyonel saldırıya geçilen bir taktiktir. ABD emperyalizminin, İsrail'den devşirdiği bu taktik, ABD'nin İkiz Kuleler'ine yapılan 11 Eylül saldırısı sonrası “terörle mücadele” adı altında gündemleştirildi. Bizzat ABD emperyalizmi tarafından fiili olarak uygulandı. “Terör örgütü” ilan edilen ve tehdit olarak görülen örgütlere yönelik bir taktik olarak gösterilen önleyici vuruş bir ülkeyi işgal etmenin, işgali meşrulaştırmanın aracına dönüştürüldü. ABD emperyalizmi El-Kaide'ye karşı mücadele adı altında Afganistan'ı işgal etmesini Önleyici Vuruş'la meşrulaştırdı. Böylece amacın sadece “terörle mücadele” olmayıp dünya pazar alanlarında stratejik konuma sahip ülkelerin, tehdit olarak görülen, düşman ilan edilen ülkelerin işgal edilmesi, bu ülkelerde operasyonlar yapılması olduğu net olarak görüldü. ABD emperyalizmi, Afganistan'da bu taktikle başarısız oldu.

Taktiksel olarak savaşan bir gücün, savaş gücünü imha etmeye yönelik Önleyici Vuruş'la TC devleti de PKK ve HDBH'nin gerilla gücünü imha etmeyi hedefliyor. T. Kürdistanı merkezli olan bu konsept kuşkusuz ki sadece kırsal alan, gerilla mücadelesini kapsamıyor. Kamp alanı olarak belirlenen-görülen alanlar ve bu alanlara lojistik destek sağlayan alanlar ve de şehirler de konseptte dahildir. Karadeniz, gündeme taşınmış olmasa da, mücadele-

ne ivmesine bakılmaksızın gündeme alınmadığı düşünülmesi öngörülmesi hata olacaktır. Silahlı mücadeleyi, gerilla savaşını bitirmeyi, PKK'yi Kandil'e sıkıştırmayı hedefleyen Önleyici Vuruş aynı zamanda savaşın daha da şiddetleneceğinin ifadesidir.

Taktik değişimi ihtiyaç olarak TC devletinin karşısına çıkaran, sadece, T. Kürdistanı'ndaki savaşın değişen seyri değildir. Dış politikadaki tıkanma ve Ortadoğu'daki dengelere dahil olmak da iç politikadaki sorunları çözmeyi öncelikli kılıyor. Kürtlerin hem Rojava'da hem de T. Kürdistanı'nda politik aktör olarak güçlü olması, TC devletinin politik adımlarını bozan bir etken oluyor. Emperyalistlerin (Rusya-ABD) TC yerine, DAİŞ'e karşı PYD-YPG ile ittifak kurması ise tüm planları alt üst eden, bununla kalmayıp dış politikada hareket alanını tıkayan bir hale bürünmesi TC devletinin daha saldırgan faşist yöntemlerle Kürt sorununa yönelmesinin zeminini oluşturuyor. Tüm bunların yanı sıra ekonomik olarak belirlenen 2023 hedeflerine ulaşmak için T. Kürdistanı'nın hammadde ve ucuz işgücüne ihtiyaç duyulması TC devletini yeni yöntemlere sevk ediyor. Mesele şu ki, tüm bu dertlere Önleyici Vuruş çözüm olacak mı?

Savaş yasaları savaşan iki gücün varlığını da içerir. Tüm kuralları güçlü olanın belirlediği bir savaş yasası yoktur. Bu yüzden ki tarih “süper güçlere” karşı küçük güçlerin zaferleriyle doludur. ABD emperyalizminin Vietnam, Irak

ve Afganistan'da zafer elde edememesi hafızalarda taptaze durmaktadır. Önleyici Vuruş konsepti de TC devletini içinde bulunduğu halleti ruhiyeden, politik bunalımdan kurtaracak taktik bir manevra değildir. Zira savaşta esas belirleyici olan insan faktörüdür. Gerilla mücadelesi karşısında, Önleyici Vuruş, ölü doğmuş bir taktik bir konsepttir.

Ortadoğu'daki gelişmeler, YPG'nin Fırat'ın batısına geçmesi T. Kürdistanı'nda savaşın seyrinin değişmesi, savaşın daha da şiddetleneceğini gösteren işaretlerdir. Faşizmin azyaya alındığı durumda savaş her alana yaymakla yükümlüdür devrimciler. Ulusal sorun görünümü ağır basan bu savaş, Kürtler nezdinde tüm ezilenlere yönelik bir savaştır. Bu saldırı dalgasına karşı topyekun direnişi, örgütlemek artık sürecin dayattığı bir zarurettir.

Türk hakim sınıflarının arasındaki çelişkilere rağmen, T. Kürdistanı'ndaki savaşta ortaklaşmaları, RTE/AKP'ye yedeklenmeleri, dokunulmazlıkların kaldırılmasında olduğu gibi söz konusu Kürtler olduğunda devam edecektir. “Yeni” savaş konseptinin uygulanmasında da AKP/RTE karşıtı görünen kliğin tavı farklı olmayacaktır. Kürt kentlerini yakıp yıkan bu haksız savaş fabrikalara, tarlalara, okullara, sokaklardan meydanlara yayarak Önleyici Vuruş'u tersine çeviren güçlü ajitasyon/propaganda yapmanın, örgütlü faaliyeti, direnişi yükseltmenin var olduğu nesnel koşulları, bozkırı tutuşturan yangına çevirelim.

KDP'den REPAK'a baskın

H. Merkezi: KDP Türk devleti ile işbirliği halini REPAK'ı kapatarak sürdürüyor. Kürt Kadın İlişkileri Merkezi'nin (REPAK) Hewler'deki ofisine KDP tarafından baskın

yapılarak, kapiya kilit vuruldu. KDP'ye bağlı asayiş güçleri tarafından REPAK Hewler ofisine baskın yapılırken herhangi bir gerekçe gösterilmedi. Baskın esnasında ofiste bulunan REPAK üyelerini dışarı çıkarıp, hiçbir yasal işlem yapmadan "Der-

hal burayı terk edin" denmesi ve içindeki malzemelerle birlikte ofisin kapısına kilit vurulması dikkat çekti.

REPAK, Kürdistan'da yerel ve uluslararası alanda birçok kadın kurumuyla diyalog içinde olan bir örgüt. En son Nepal'de

yapılan Uluslararası Kadın Konferansı'na da katılan REPAK, konferansın Ortadoğu koordinatörlüğünü yürütüyordu.

Ayrıca KDP asayiş güçleri daha önce de birçok Kürt kurumunu basarak, kapılarını kilit vurmuştu.

Kadınlar öz savunmayla "tamam"!

Geçtiğimiz günlerde, Erdoğan'ın bir "kadın derneği"nin yeni hizmet binasının açılış töreninde yaptığı konuşmada, "Anneliği reddeden, evini çekip çevirmekten vazgeçen bir kadın, iş dünyasında istediği kadar başarılı olsun eksiktir, yarımdır" demesi, çalışan kadının kadınlığını inkar ettiğini söylemesiyle birlikte, AKP'nin kadınları hedef alan konuşmalarına bir yenisi daha eklenmiş oldu. Çeteleye bir çarpı daha attık. Peki Erdoğan, kadınlar üzerinde böylesine sözler sarf etme hakkını kendinde nasıl buluyor, bir bakalım.

oluyor ve daha da vahimi bir devlet politikası haline geliyor.

Erdoğan'ın kadın meselelerine dair eğiliminin bir diğer sebebi ise, son dönemde artış gösteren öz savunma pratiklerinden kaynaklanan tedirginliğidir. Nevin'le başlayan bu sürece baktığımızda, "hep erkekler mi öldürecek" sözünü çok sık duymaya başladık. Kendine tecavüz eden erkeği öldüren, öz'ünü savunan kadınlar arttıkça, devlet de erkeğin kimliğine sarılarak kadına biçim verme çabasını artırdı. Devletin elbette bu konuda bir poli-

Öncelikle bunu, Erdoğan'ın basit bir gündem değiştirme hamlesi olarak algılayamayız. Bunun AKP'nin hedefindeki toplum düzeninin "ana" basamakları olduğunu ve bu "ana" basamaklardan bir tanesinin de kadınlardan oluştuğunu görmemiz gerekiyor.

Bunu şöyle açıklayabiliriz: ilk olarak, AKP'nin hedeflediği muhafazakar toplum modelinin temel görüngüsünü kadının toplumdaki yeri belirliyor. Bu rolün, kölelikten özne olmaya kadar yelpazenin neresinde olduğu, toplumun ne oranda muhafazakarlaştığını gösteriyor bize. Haliliyle bu yolda, nüfus planlamalarından, kürtaja, sezaryenle doğumdan çalışan kadına kadar birçok mesele, cumhurbaşkanının keyfekeder konuşmalarına muhteva-

Çilem'e 15 yıl!

H. Merkezi: Çilem Doğan'ın 8 Haziran günü Adana 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nde karar duruşması görüldü. Avukatların savunmalarını gerçekleştirmesinin ardından Çilem hakkında müebbet hapis istendi ve ceza 15 yıla düşürüldü. Mahkeme başkanı "maktulün suç tarihi öncesi dosyaları göz önüne alındığında ceza verilmesine yer yoktur" gerekçesiyle karara karşı oy kullandı. Ancak karar oy çokluğu ile kabul edildi.

tika geliştirmesi gerekecekti. Bunun bir karşılığı kadına rol biçmek iken, diğeri de ona ceza biçmek oldu. Çilem'e verilen 15 yıl hapis cezası da bunu gösterdi. Sonuç olarak AKP kadınlara gün geçtikçe daha fazla saldırdıkça, buna karşı kadın direnişinin zirvesi olarak öz savunma pratikleri kadınları 'tamam'lıyor.

(Bir YDK'lı)

Ankara'da #Kadınlar1Arada

Ankara: Savaşa ve şiddete karşı #Kadınlar1Arada kampanyası çerçevesinde biraraya gelen kadınlar 5 Haziran'da Kuşulu Park'ta ilk etkinliklerini gerçekleştirdiler. Aralarında YDK'lıların da olduğu kadınlar önce tanımadıkları kadınlarla tanışmak ve kaynaşmak için daha önce görmedikleri bir kadının yanına giderek sohbet edip tanıştılar.

Ardından güven duygusunu pekiştirmek için tanımadıkları bir kadının ellerini gözü kapalı bir şekilde tutarak onun yönlendirdiği yere doğru yürüdüler. Çember oluşturan kadınlar, bölgeye gönderilmek üzere toplanan kadın pedlerini top yaparak istop oynadılar. İsmi söylenen ve pedi yakalayan kadınlar neden orada olduklarını anlattılar.

Buluşmanın forum kısmında Kürdistan'daki yıkımlardan ve katliamlardan ve bununla birlikte yükselen kadın direnişinden söz eden kadınlar dayanışmanın önemine vurgu yaptılar. Savaşın ve şiddetin ortasındaki kadınlar bu durumu anlatan pozlarla bir fotoğraf karesi oluşturdular. Çıplak bedeni teşhir edilen, katledilen, ağıt yakan, isyan eden ve Suruç'ta el ele ölüme giden kadınların resmedildiği anlar, bir çok kadında öfkeyi ve isyanı büyüttü.

Son olarak bu isyanı, öfkeyi ve umudu beyaz tülbentlere yazan kadınlar "**Jin Jiyan Azadi**", "**Kadın Yaşam Özgürlük**", "**Yaşasın Kadın Dayanışması**" sloganları ve zılgıtlarla, uç uca birleştirdikleri tülbentlerle parkın için dolaştılar. Beyaz tülbentlerin parkın çeşitli yerlerine asılması ile kampanyanın ilk etkinliği sonlandırılmış oldu.

"Ne yaparsan yap kadınlar unutmayacak, hesap soracak"

İstanbul: Yeni Demokrat Kadınlar'ın da bileşeni olduğu **Sarıgazili Kadınlar** 10 Haziran günü Cumhurbaşkanı Erdoğan başta olmak üzere devlet yetkililerinin kadın düşmanı söylemlerine ve uygulamalarına karşı yürüyüş gerçekleştirdi. Cemevi önünde buluşan kadınlar "**Ne yaparsan yap kadınlar unutmayacak, hesap soracak**" yazılı pankart açarak slogan

ve zılgıtlarla Demokrasi Caddesi'ne yürüdü.

"**Elini bedenimden çek**", "Kadın kadındır, yarım aklıdır", "**Trans kadınlar vardır**" yazılı dövizler açan kadınlar **Ekin Wan, Özgecan Aslan** ile Suruç'ta katledilen **Ece Dinç, Polen Ünlü** vd. fotoğraflarını da taşıdı. Yoğun polis ablukasında gerçekleşen eylem halaylarla sona erdi.

İnkâr ve imha saldırısı olarak: Mekan yıkımı

Savaşlar doğrudan bir mekan yıkımıdır. Mekan toplumsal varlığın, aidiyetin oluşturulduğu, egemen olanın güç simgesi olduğu yerlerdir. Sınıflı toplumlar tarihi kent yıkımlarıyla doludur. Köleci sistemden bugüne uzanan egemen olma ve egemen olanın tüm izlerini silme yöntemidir mekan yıkımı. Ulusal sorun kapsamında ezen ulusun, ezilen ulus üzerindeki baskısının savaşa, imhaya, katliama döndüğü noktada ezilen ulusun mekanı da tahrip edilip yok edilir. T. Kürdistanı'nda bir yıldır devam eden şehir savaşında "Harita'dan silme" söylemi ezilen ulusun toplumsal ve tarihsel izlerini silme anlamında bir mekan yıkımı söylemidir. **İrkçi ve şoven**dir.

Tarihsel bağlamda Kürdistan coğrafyasında Kürtlere yönelen inkâr ve imha saldırıları, mekana da yapılmıştır. Zira, mekan, ezen ulusun elinde inkâr ve imhanın gerçekleştirildiği yerlerin başında gelmektedir. Mekana yapılan saldırı, özünde ezilen ulusun tarihsel kökleriyle birlikte yarattığı ortak ruhi şekillenmenin yok edilmesidir. Bir ulus olmanın, olabilmeyen temel kriterlerinden biridir yok edilen. Bu sebeptendir ki **mekana yönelik saldırı ve yıkım savaşın doğal bir sonucu değil, ideolojik ve politik saldırıdır.**

Kürtler, emperyalistlerin pazar paylaşımını meşrulaştıran Lozan Antlaşmasıyla en büyük mekan yıkımına uğradı, uğratıldı. Kürdistan coğrafyası dört parçaya ayrıldı, her biri bir devletin ilhakına-sömürüsüne bırakıldı. Coğrafyanın parçalanması bir ulus olarak var olmanın en önemli kriteri olan **toprak bütünlüğüne** yapılan bir saldırıdır. Bu saldırıyla, Kürtlerin bir ulus olarak var olabilmeyenin ve bir ulus olma nedeniyle doğan haklarının engellenmesi hayata geçirilmiş oldu. Toprak bütünlüğünün parçalanmasıyla, Kürt ulusunun dil, kültür, iktisadi, ruhi bütünlüğü de mekana yönelen yıkımla dört parçaya ayrılmıştır.

İlhak altında bitmek bilmeyen inkâr ve imha saldırılarına karşı bir ulus olarak varlı-

ğını koruyan Kürtler, bugün bir kez daha mekan yıkımıyla karşı karşıya. TC devletinin kuruluş süreci ve sonraki dönemde kesintisiz olarak sürdürülen, farklı etnik yapılar karşı mekansızlaştırma politikasıdır. Anadolu'nun yerleşik sahipleri olan Ermeni, Rum, Asuri/Süryani, Ezidi, Yahudi ve diğer azınlık, ulus ve inançlardan halk, sürgün, katliam ve soykırımla mekansızlaştırıldı. Tüm izleri silindi. Kürtleri, Türkleştirme düşüncesinin hayat bulmadığı noktada, mekansızlaştırma Kürtlere de yöneldi. Koçgiri, Şex Said, Ağrı, Zilan, Dersim sürgün ve katliamları, bugün Sür'da, Cizir'de, Hezex'de, Nisêbîn ve Silopiya'da devam ediyor. Sürgün, göçertme, iskan politikaları ezilen ulusu mekansızlaştırma, tarihsel köklerinden koparma ve toplumsal belleğini silme saldırısıdır. Kendi topraklarından koparılan Kürtlerin, hiçbir izlerinin olmadığı topraklarda yaşamak zorunda bırakılması, toprak bütünlüğünün gaspı olarak mekânın insansızlaştırılarak yıkılmasıdır. Zira mekânı mekân yapan toprak-kaya parçasının kendisi değildir, üzerinde yaşayan topluluğun ekonomik, sosyal, kültürel olarak kattığı-yarattığı değerler toplamıdır.

90'lı yıllarda, savaşın "düşük yoğunluklu savaş" olarak nitelenip en şiddetli biçimde yaşandığı dönemde, saldırıların mekân yıkımı olarak aldığı biçim, Kürt köylerinin yakılıp yıkılmasıydı. Köy ve mezarların PKK'ye destek verdiği bahanesi, gerilla mücadelesine karşı bölgenin insansızlaştırılması politikası, ezilen ulusu mekansızlaştırma saldırısına dönüştü. 1995'e gelindiğinde 4 bin köy ve mezra boşaltılarak yakılıp-yıkıldı. 4 milyon Kürt köylüsü batıya veya Kürt illerine zorla göç ettirildi. Bir ulus olarak mekâna değer katan, sosyo-ekonomik bir yaşam ören Kürtlerin, yarattığı değerler bütünü yakılıp-yıkılarak yok edildi. 4 bin köy ve mezar-daki Kürtlerin tarihsel izleri silindi.

90'lı yıllarda köyleri yakılıp-yıkılan, zorla göç ettikleri şehirlerde bir ulus olarak yeniden değerler bütünü yaratan Kürtlerin me-

kânı bugün tanklarla, toplarla, savaş uçaklarıyla yakılıp-yıkılıyor. Resmi rakamlara göre Cizir'de 4 bin ev yıkılırken, Geve'de 5 bin ev için hasar tespit komisyonuna başvuru yapıldı. Sür'a geri dönenlerin ilçenin "düm-düz" edildiğini belirtmesi yaşanan mekân yıkımının boyutunu ifade etmektedir. Sadece Sür'da 20 bin, bölge genelinde 200 bin insanın göç etmesi de bu yıkımın "tabii" sonucudur. Ezen ulusun ırkçı, şoven, milliyetçi saldırılarının, önceki yıllarda olduğu gibi doğrudan mekâna yönelmesidir. Yıkılan evler, Star muhabirine haber olsun diye havaya uçurulan binalar, sadece taş bina olmayıp, bir ulusun tüm rengi-kültürüyle yaşamlarını sürdürdüğü ve hayallerle geleceğini kurduğu, anılarıyla toplumsal belleğini oluşturduğu mekânlardır. **Her bir evin yıkımı, özünde, Kürtlerin ortak geçmişinin ve geleceğinin yıkımıdır.**

Sür'u Toledo yapmak isteyenlerin sevinçli, sadece mekân yıkımıyla yaratılan rantkâr alanından gelecek milyon dolarlar değildir. Ezilen ulusun tarihsel varlığının ortadan kaldırılmasıdır. Mekan yıkımı bunun ilk aşaması olurken "Toledo yapma" bu kapsamda TOKİ'nin harekete geçmesi ve acil kamulaştırma yapılması ikinci aşamadır. Geçmişin ve geleceğin yıkıldığı Kürt kentleri üzerine, ezen ulusun izlerini taşıyan yeni kentler inşa edilecek olması, T. Kürdistanı'nı Türkleştirmenin başka bir yol yöntemidir.

Bu yol ve yöntem oldukça tanındıktır. Taliban'ın Afganistan'da Buda heykellerini yıkmasına, El-Kaide'nin Irak Müzesi'ni tahrip etmesine, DAİŞ'in Palmira'yı havaya uçurmasına yön veren zihniyet bugün Kürt kentlerini yıkan zihniyettir, bir farkı yoktur. Tekfirci faşistlerin dini mahiyetle yaptığı mekân yıkımıyla, ırkçı faşizmin ulusal mahiyette yaptığı mekân yıkımının örtüştüğü nokta, **kendi ideolojileri doğrultusunda tarih yıkıcılığı ve kendi tarihlerini bu yıkım üzerinden inşa etmeleridir.**

Fakat gerçek şudur ki mekân yıkımı aynı zamanda, direnişin, mücadelenin, küllerinden ayağa dirilmenin gerçekleştiği andır da. Bir yıl süren savaşta aylarca süren kent işgaline karşı direniş-mücadele, yok etmenin en koyu biçimde gerçekleştiği anda doruğa çıkmıştır. İrkçi, şoven, milliyetçi zihniyetle yıkılan Kürt kentlerinin yeniden inşa edilmesini aynı zamanda bu tekçi zihniyetin, beyinlerin tüm kıvrımlarına dek söküp atan bir yıkıma dönüştürme zemini güçlüdür. Sür'un, Cizir'in, Hezex'in, Geve'in inşasında batıyı seferber edecek yardımlaşma ve dayanışma kampanyaları, şovenizme karşı bir panzehir etkisi yaratacaktır. Yıkılan kentlerle birlikte, halkların ortak mücadelesini de inşa edelim.

Bilginin oluşumu ve kazanılması

Diyalektik materyalizm bize Marx'tan önce bilgi sorununun toplumsal kökeninden ve tarihsel gelişiminden ayrı olarak incelendiğini ve bu yüzden bilginin toplumsal pratikle olan ilişkisinin anlaşılmadığını göstermiştir. Bilgi ancak Marx'la birlikte esas olarak maddi üretimdeki faaliyetine dayanarak incelendi ve biz de bu yolla insanın bilgiyi aşama aşama elde ettiğini kavrama şansına sahip olduk. Mao yoldaş ise öğrenmenin yetmeyeceğinin, öğrendiklerimizi pratiğe dökmemiz gerektiğinin önemini vurgulamıştır.

Bilgi, belirli bir plan ve program ya da anlayış temelinde öğrenilmeli ve öğretilmelidir. Bu öğrenme ve öğretilme sürecine **eğitim** diyoruz. Amaçsız ve kendiliğinden yapılan eğitim, kişinin yetkinleşmesine bir katkı sunmaz, öğrenilen bilginin kavranıp özümsemesi gerekir. Özümsemeyen bilgi, pratiğe hizmet etmez. Bizim amacımız sadece bilgili görünmek değil, bilgimizi yaşamla bütünleştirmek ve toplumun yararına kullanmaktır. Bilgi sosyal pratiğimize yön vermeli, sınıf mücadelesini daha ileriye taşımamıza olanak sağlamalıdır.

Sömürünün hakim olduğu tüm sınıflı toplumlarda pratikten uzak, üretmeyen bir bilgilendirme süreci hakimdir. Egemenler bilgiyi, sosyal yaşamdan ayırarak toplumun değişmesini ve gelişmesini engeller. Bizler bilginin pratikten ayrılması gerektiğini vurguladıkça burjuvazi bu iki kavramı bir birinden ayırarak eğitimin içeriğini boşaltmaktadır. Bugün toplumun bireylerine vermeye çalıştıkları eğitimin özünü de bu oluşturmaktadır. "Eğitim insan içindir" ya da "eğitim üretim içindir" gibi tartışmalarla zihinleri bulanıklaştırmaktadırlar. Burjuvazi bu kavramları bilinçli olarak birbirinden ayırarak var olan bilgiyi kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır. Aynı zamanda bu durumu bütün üst yapı kurumlarıyla da meşru kılarak toplumu siyasetten, savaştan uzaklaştırmaktadır. Bunu ancak devrimci-komünistler değiştirebilir. Eğitimin hem insan için hem de üretim için olduğunu topluma kavratarak bilgili, sorgulayıcı, üretken bireyler yaratabilirler.

Toplumu bu durumdan yani bir yaratıcılığı olmayan tek yönlü bilgilendirme sürecinden kurtarıp bilginin sadece halkın çıkarları doğrultusunda kullanılmasını sağlamak ancak ve ancak bu sömürü sisteminin kökten değişmesiyle mümkündür.

Devrimci eğitimin önemi

Her sınıf sahip olduğu dünya görüşü doğrultusunda olayları, gelişmeleri açıklar, yaşama yön verir. Bu gerçeklik doğrultusunda insanları eğitir ve şekillendirir. Bugün hakim olan burjuva feodal sistem de eğitime kendi

çıkarları doğrultusunda yön vermektedir. Bilimsel eğitimden uzak, bencil, bireyci kişiler yaratmaktadır. Burjuvazi, toplumu şekillendirirken bunu salt okullarda verilen eğitimle yapmıyor. Topluma ve daha da öze indirirsek bireylere yönelik bu saldırıları daha çocukluktan başlatıyor. Ve sistematik olarak yaşamın her alanında ailede, işte, okulda çevrede devam ettiriyor. Bu saldırılarıyla bireyin kendi özüne uzaklaşmasını hedefliyor. Ve hedeflerini büyük oranda da başarıyor.

Bu noktada devrimci komünistlere büyük görevler düşmektedir. Bizler burjuvazinin topluma verdiği bu gerici eğitime, vereceğimiz devrimci eğitimle karşı koyabiliriz.

Öncelikli olarak yapmamız gereken tüm diğer kavramlarda olduğu gibi **eğitimin de sınıfsal tanımını yapmak ve buna göre hareket etmektir**. Burjuvazinin bahsini ettiği eğitimle, devrimcilerin vermeye çalıştığı eğitim arasında kalın bir çizgi çekerek hedefimizi kesinlikle değişim olarak belirlemeliyiz. Zira bizlerin amacı yaşam ve dünyayı sadece yorumlamak değil, aynı zamanda değiştirmeyi başarmaktır. Elbette ki basit ve hemen olacak bir değişimden bahsetmiyoruz. Bu bir süreç işidir. Değişim ve dönüşüm mücadelesinde büyük zorluklarla karşılaşabiliriz. Bu noktada kararlı ve sabırlı olmalıyız.

Öncelikle "devrimci saflarda nasıl bir eğitim verilmelidir?" sorusuna doğru yanıt vermeliyiz. Burada yapmamız gereken bireyin kendi eksikliklerinin farkına varmasını sağlamak ve yaşanan sorunun nereden beslendiğini çözümlenmek olmalıdır. Yani nesnel gerçeklikten hareket ederek işe başlamalıyız. Pratikte bütünleşmiş somut ve kavratıcı bir eğitim verdiğimiz takdirde değişimi ve dönüşümü sağlayabiliriz. Eksik ve idealsiz bir eğitimle ne sınıf bilinci kazanılabilir ne de sınıf mücadelesinin gerçekliği ve onun yasalarının özü anlaşılıp kavranılabilir.

Bilgi düzeyini sadece kitap okuma derecesine indirgememeliyiz. Burjuva-feodal sistemin verdiği eğitim, buna tekabül etmektedir. Kitaplardan okuduklarını ezberleyen, yaşamda uygulamayan, sorgulamayan, robotlaşmış, itaatkar insan modelleri yaratmaktadır. Okullardaki eğitimle öğrenciler yarış atına dönüştürülerek bireyciliği geliştirmekte ve toplumda rekabeti artırmaktadır. Burjuva feodal sistemin eğitimde dayattığı diğer bir nokta ise egemen ulus dışında diğer ulus ve azınlıkların kendi ana dilinde eğitim almasının önüne geçilmesidir. Bu konuda yapmamız gereken ana dilde verilen eğitim için mücadeleyi yükseltmek ve halkı bu konuda bilinçlendirmek ve hakim kılınmış tutucu ve gerici anlayışları ortadan kaldırmaktır.

Öncelikli olarak yapmamız gereken tüm diğer kavramlarda olduğu gibi eğitimin de sınıfsal tanımını yapmak ve buna göre hareket etmektir. Burjuvazinin bahsini ettiği eğitimle, devrimcilerin vermeye çalıştığı eğitim arasında kalın bir çizgi çekerek hedefimizi kesinlikle değişim olarak belirlemeliyiz.

Üzerinde durmamız gereken diğer önemli bir nokta da kitlelere doğru bakış açısını kazandırmaktır. İnsanları kendi düşünce, anlayış ve kimlikleriyle, kendi ayakları üzerine durur hale getirmektir. Halkı siyasi ortama yakınlaştırarak ülke ve uluslararası alandaki sorunlara duyarlı olmalarını sağlamak gerekir. Mücadelenin büyüdüğü bu süreçte haklı olduklarını anlamalarını sağlamalıyız ki halk, korku duvarlarını yıkabilsin ve mücadeleye katılabilin.

Bizler bu gerici iktidarı yıkıp yerine proleter devrimci iktidarımızı kurma iddiasında olan insanlarız. İddiamız büyüktür. Her şeyden önce sınıf mücadelesinin teorisini ve bilimsel yasalarını kavramamız gerektiğini bilince çıkartmalıyız. Devrim bir alt-üst oluş eylemidir. Ve Marksizm-Leninizm-Maoizm bu eylemin kılavuzudur. Bu temel yasalar bizi mücadeleye bağlayan yasalardır. Bunları kavramadığımız müddetçe burjuva feodal sistemin gerici ideolojisinden etkilenmemek imkansızdır. Sistemin bu ideolojik bombardımanına ancak proletaryanın ideolojisiyle karşı koyabiliriz.

Devrime sadece boş zamanlarını değil tüm hayatını adayan insanlar yetiştirmek gerekir. Çünkü yaşamın merkezine sınıf mücadelesini koymayan kadro ve militanlar bu sistemin içerisinde kaybolup gider. Burjuva feodal sistemde edindiği ben merkezietçi, bireyci, bencil, her şeyi bilen, öğrenme ihtiyacı duymayan özellikler tüm yaşamına nüfuz eder. Ve her yanını zehirli otlar gibi sarak kendisine çıkış yolu bırakmaz. Çünkü birey toplumda ailesi, çevresi ve gerici sistemle sürekli olarak etkileşim halindedir. Doğallığında bu etkileşim bireyin kişiliğini şekillendirir. Fakat bu özellikler değişmez de değildir. İşte devrimci eğitimin önemi burada karşımıza çıkmaktadır. Bugün önümüzde duran en önemli görevlerden bir tanesi budur. Sistemi, yozlaşmayı, dejenerasyonu, bireyciliği ve bencilliği dayattığı topluma devrimci eğitim ve kültürü hakim kılmaktır. İşimiz zor ancak imkansız değildir.

17 Haziran'daki davaya uluslararası dayanışma çağrısı

H. Merkezi: ATİK üyelerine dönük 15 Nisan 2015'te gerçekleştirilen operasyonun üzerinden bir yılın üzerinde zaman geçti. 17 Haziran'da Münih'te gerçekleşecek olan duruşma için devrimci, demokratik, yurtsever kurum ve partiler, parti temsilcileri, Türkiyeli avukat grupları, sanatçılar ortak bir açıklama yayımladı. Almanya hapisanelerinde Türkiyeli 20 devrimci politik tutsak bulunduğu ve bu tutsakların Alman Ceza Hukuku'nun 129 a/b maddeleri uyarınca, yani "terör" suçlamasıyla yargılandığı, hatta tutsaklardan bazılarının haksız gerekçelere dayandırılarak ceza aldıkları belirtilen açıklamada ATİK davasına vurgu yapılarak "Türkiyeli ve T. Kürdistanlı 10 devrimciye yönelik Münih Eyalet Yüksek Mahkemesi'nde başlatılacak olan bu haksız yargılamanın ilk duruşması 17 Haziran 2016 tarihinde resmen başlayacak. Bu yargılama, Almanya tarihinde son yıllarda görülen en büyük politik yargılama davası olarak şimdiden bütün dikkatleri üzerine çekiyor" denildi.

"Bu insanlar politik kimliklerini ve çalışmalarını asla gizlemediler" denilen açıklamada TC ile Almanya arasındaki kirli ilişkilere dikkat çekildi: "Türk Devleti ve onun yeni faşist diktatörü Erdoğan'a yalakalık olsun diye, bu devrimci insanlar, Alman devletinin politik yargı hukukuna maruz bırakılarak siyasal itibarları sarsılmak ve yükselen devrimci mücadele bastırılmak istenmektedir. Bugünkü Alman hükümeti -Alman toplumunun isteğinin ve kamuoyunun eleştirisinin tam tersine- devlet terörizmini doruğa

tırmandıran Türk güvenlik güçleri ve yolsuzluğa batmış adalet sistemiyle gizli kirli ilişkiler içindedir." "Bizler bu nedenle, bütün uluslararası ilerici ve devrimci örgütleri ve şahısları, Alman hükümetinin yayılmacı dış politikasına ve gericiliği destekleyen egemenlik siyasetine karşı aktif tavır almaya ve bu haksız yargılamanın hep birilikte düşürülmesi için devrimci politik tutsaklarla uluslararası dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz" denilen açıklama 17 Haziran günü Yüksek Mahkemesi önünde saat 09.00 da uluslararası katılımlı protesto ve dayanışma mitingine çağrıyla sonlandırıldı.

Katılımcılar: Figen Yüksekdağ (HDP Eş-genel Başkanı), Feleknas Uca (HDP Milletvekili), Hilmi Yarayıcı (CHP Milletvekili), Nicole Gohlke (Sol Parti Milletvekili), Şebnem Korur Fincancı (TİHV Başkanı), Pınar Aydınlar (Sanatçı)

Türkiye'den Avukatlar Heyeti: Ercan Kanar, Kazım Bayraktar, Özlem Gümüştaş, Kemal Toraman, Şule Recepoğlu

Çağrıcı kurumlar: ATİK, UPOTUDAK, Yeni Demokratik Gençlik, Yeni Kadın, ATİF, Rote Hilfe e.V., AvEG-Kon, AGİF, Young Struggle, NAV-DEM, SYKP, ADHK, Yaşanacak Dünya, EÖC, GC, FİDEF, Birleşik Haziran Hareketi, DKP Münih, Kollektiv Rotes Hamburg, Internationalistisches Kollektiv Berlin, LINKE LISTE Nürnberg, MLPD, Frauenverband Courage Nürnberg, Sosyalist Kadın Birliği, Organisierte Autonomie-Interventionistische Linke Nürnberg, Solidarität International e.V. Duisburg Grubu, KOMintern, PdA

Bern'de Fransa işçi sınıfıyla dayanışma eylemi!

Bern: İsviçre'nin Bern kantonunda, İTİF'in çağrısıyla oluşturulan, direnişteki Fransız işçi sınıfı ve Emekçileriyle Dayanışma İnişiyatifi, bir yürüyüş organize etti.

Fransa'da, yeni iş yasasına karşı, 4 aydır direnen Fransız işçi sınıfı ve emekçilerle dayanışmak için çeşitli etkinlikler örgütlenme kararı alınmasının ardından 10 Haziran Perşembe günü, Avrupa futbol şampiyonasının açılış gününde, Fransız Konsolosluğu'na yürüyüş yapıldı.

İsviçreli yerel kurumlarla birlikte gerçekleştirilen eylemde konsolosluk önünde bekleyerek direnişi destekleyen sloganlar ve konuşmalar gerçekleştirilerek, bildiri dağıtımı yapıldı.

Bildirilerin dağıtımının yapılmasının ardından, Bern şehir merkezine doğru sloganlarla yürüyüşe geçildi. Şehrin ana caddelerinde yürüyüş gerçekleştiren kitle, yol boyunca çıkardıkları bildirilerin dağıtımını yaptı. Eylemde, özellikle 14 Haziran'da Paris'te gerçekleştirilecek olan büyük yürüyüşe katılım çağrısı yapıldı.

Hindistan'da Maoistler iş makinelerini ateşe verdiler

H. Merkezi: Hindistan'da HKP (Maoist) Chhattisgarh eyaleti Baghatola köyü yakınlarındaki Krelagdh Nwaganv şirketine ait yol yapımında kullanılan 2 iş makinesini ateşe verdi.

4 Haziran Cumartesi günü mesai bitiminde inşaat sahasına giren Maoistler tarafından gerçekleştirilen eylem sonrası

yapılan açıklamada yol yapımı inşaatı devam ederse iş makinelerinin yeniden ateşe verileceği belirtildi.

Maoistler daha öncede yol yapımına son verilmesi konusunda söz konusu inşaat firmasını uyarılmışlar, aynı bölgede 2 ay önce de iş makinelerini ateşe vererek tahrip etmişlerdi.

Tamil Kaplanları'nın yeniden örgütlendiği iddia ediliyor

H. Merkezi: Sri Lanka Devleti TEKK'in yeniden silahlı direnişe dönmek için hazırlık yaptığını iddia ediyor.

2009 yılı Mayıs ayında yaptığı açıklama ile yenilgiyi kabul eden Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları (TEKK) uzun bir sessizlik dönemi içine girmişti. Hükümet kaynakları savaş sonunda yaklaşık 2 bin 500 TEKK savaşçısının ormanlarda saklanarak yakalanmaktan ve imha edilmekten kurtulduğunu açıklamıştı. 2014 yılında ise Malezya'da yapılan

bir operasyonda 13 kişi TEKK sempatizanı olmak ve Hindistan'daki İsrail ve ABD diplomatlarına yönelik saldırı hazırlığı yapmak suçlamalarıyla tutuklanmışlardı. 2015 yılında da Malezya ve Hindistan'da, TEKK'i yeniden canlandırma faaliyetleri yürüttükleri iddiası ile tutuklananlar olmuştu.

30 Nisan 2016'da ise Hollanda'da 5 kişi, TEKK'in Hollanda örgütlenmesinden sorumlu olmak ve TEKK'e lojistik destek sağlamak suçlamalarıyla tutuklandılar.

Her Şey "İştigakıyun" İçin-2

Çukurova... Yoksul köylülerin özgürlüğüne bir türlü ulaşamadıkları toprak... Nice mevsim işçisinin can verdiği yollar... Çukurova... İnce Memed efsanesinin kaynağı, onu gerçeğe dönüştüren kudret... Yılmaz Güney'in, Mehmet Ali ve Halil Çakıroğlu'nun, Polat İyit'in ve nicesinin yaşadığı ve devrime adadığı zamanının aktığı derya... Hem dost, hem düşman; hem dert, hem derman Çukurova'nın havasını solumuştu Ünal yoldaş (Cengiz İçli).

Emeği ve emeğin sömürülmesini, baskıyı ve isyanı, sevdayı ve uğruna verilen kavgayı, zindanı ve zindandaki direnişi... yani kurtuluş mücadelesini ve ona önderlik eden devrimin önder kurmayını orada tanıdı. Ailesi Kayseri ve Niğdeliydi ve Mersin'e göç etmişlerdi. Kendisi Türk kökenli bir devrimci olarak atıldığı kavgada ezen ulus şovenizmine karşı Kaypakkaya yoldaşın güzergahında yol almayı bilmişti.

Komsomol saflarında örgütlenmesi onu geliştirmiş, uzun yıllar TMLGB MK üyeliği yapmıştı. Ünal yoldaş verilen görevleri red-detmemiş, görev kاپıyı çaldığında açmazlık etmemiş; o artık bir parti üyesidir. Tıpkı sivil yaşamda olduğu gibi, hiçbir fiziki zorluğu gerekçe göstermeden 2013 yılında gerillaya katılmıştı. Herkes gibi o da alana adapte olma konusunda zorluklar yaşamıştı. Ancak zorlukların hiçbiri onu parti önderliğinde yürütülen gerilla savaşına karşı bir kırılma yaşamasını koşullamadı. O bu zorlukları, alt edilmesi gereken zorunluluklar olarak kavradı.

Onun en çok sevdiği şeylerden biri, kitlelerle temas kurmaktı. Halkımızla oturup konuşmaktan, onlardan öğrenirken partimizin bakış açısı doğrultusunda bilinç vermekten mutlu oluyordu. Her temas sonrasındaki gün içinde konuşmalarında bu temastan öğrendikleri ve çıkardığı dersler vardı. Son görüşüne de haz aldığı böylesi temasların ona verdiği coşkuyla gitmişti...

"Yoldaş ben şimdi çıkıyoğum" dedi Sefkan yoldaş.

"Tamam yoldaş, biz de daha sonra geliriz. Dürbünü aldın mı?" diye sordu komutanı Yurdal.

"Bendediğ."

"Tamam o zaman..."

Hazırlıklar tamamı. Bu akşam, yoğun sonbaharın son görevlerinden birine gideceklerdi. Alandaki gerilla gücü küçük gruplar halinde son işleri tamamlamak için dağılmıştı. Kış hazırlıkları dar ama oldukça yoğun bir emek süreci içeren bir zaman diliminde gerçekleşiyor. Kimi işler ise çeşitli nedenlerden dolayı sarkabiliyor. Bunların üstesinden gelmek gerillanın zorluklarından ama bir o kadar da zorunluluklarından biridir.

"Yoldaş sen gelmeyebilirsin" dedi Yurdal

Ünal yoldaşa dönerek...

"Ne! Öyle olmaz yoldaş. Ben de geleceğim."

"Sen bilirsin ama bil ki ihtiyaç yok. İşimizi hızlıca halledip geleceğiz."

"Tamam yoldaş; hızlıca halledip geleceğiz! Yani bak, "biz"li konuşuyorum..."

Daha fazla ısrara lüzum olmadığını anladı Yurdal yoldaş. Gayesi, temizlik işini yeni bitirmiş Ünal yoldaşın yorulmamasıydı. Zira ertesi gün yine fiziksel güce ihtiyaç duyulacak çalışma onları bekliyordu. Yurdal yoldaş bu bilinçle müdahale ederken aslında Ünal'ın genel karakterini hesaba katmadığını Ünal'ın son sözlerinden sonra anlamıştı. Vazgeçisi bundandı. Zira ikna etmeye çalıştığı kişi, söz konusu kitleler olunca karşısındaki düşündüğünden meyil vermeyen dikili bir beton olma ve bir o kadar da ısrar ve vazgeçirme kabiliyetine sahipti. "Ben de geleceğim" diyorsa, örgütsel açıdan bir otonite karşısına çıkmadığı sürece şans yoktu, gelecekti...

Zaman ilerlemişti. Artık gerekenler yapılmıştı. Sıra geri dönüştüydü. Son birkaç dakikadan beri telsizde düşman kanalının sürekli vurmasından rahatsız olan Yurdal, bu işte bir bit yeniğinin olduğunu düşündü.

"Sefkan yoldaş dikkatli olalım. Telsiz ful vuruyor. Aramızdaki mesafeyi açalım. Senin durumun nasıl Ünal yoldaş?"

"Ben iyiyim. Yokuş biraz beni yordu ama sıkıntı yok. İyiyim."

"Tamam, biz de mesafeyi açalım ama sorun olursa bana yakın gelebilirsin."

Ünal yoldaş kısa da olsa sarp veya yavaş yolculuklarda nefes nefese kalabiliyor, boğulma tehlikesi yaşayabiliyordu. Bir çeşit astım hastalığıydı onu yalnız bırakmayan. Ama her defasında, yere atılsa da, yuvarlansa da bir şekilde toparlanıyor, dikiliyor ve ekliyordu: "tamam yoldaş, ben iyiyim..." Güçlü bir irade sergiliyordu. Fiziki zorluklar karşısında en amansız mücadeleyi kendi beyninde veriyordu ve her savaşta galip geliyordu. Bu sefer, kimi zamanlarda karşılaştığı ek bir sıkıntıyla çarpışmak zorundaydı: görüş mesafesi... Zifiri karanlıkta önünü görmede herkesten daha fazla zorluk yaşıyordu. Bu da gözlerinin bozukluğundandı. Yurdal yoldaş bu durumu bildiği için gerektiğinde mesafeyi kapatabileceğini ifade etmişti ona. Bu kural, gerillada gözleri bozuk olan yoldaşlar için özgündür. Ünal yoldaş da bunlardan biriydi.

Ay henüz çıkmamıştı. Silahı elde, emniyeti açık ve duyarlılıkla ilerleyen Sefkan yoldaş karanlığın zifirliği içinde ilerliyordu. Göreve gittikleri hattan farklı bir hat kullandılar. Vardıkları yer ise aynıydı: Mercan vadisine inen boğaz... Sefkan duyarlılığını yitirmek istemedi. Zira Yurdal yoldaşın ifadesinden durumun ciddiyetini algılamıştı.

Boğaza ulaştığında kendisinden geride gelen Yurdal ile Ünal'ın gelişini hissetmişti. Ancak ilerledikçe arkasındaki iki yoldaş henüz boğaza doğru çıkış aşamasında oldukları için artık onları duymuyor, sadece kendi vücudunun sesi geliyordu. Boğazlarda beklemesi gerektiğini bildiği için yürümeye devam etti. Hedefi, tehlikeli olduğu bilinen yeri denetleyerek geçtikten sonra durup yoldaşları beklemektir.

Ünal yoldaş Yurdal'la mesafeyi kapatmayı tercih etmişti; bastığı yerleri seçmekte zorlanıyordu. Yurdal yoldaş da bunun bilincinde olarak Ünal'dan daha hızlı yürümeye özen gösteriyordu; kendi silueti Ünal için takip noktasıydı ama bu siluet yakın olmak zorundaydı. Boğaza artık varmak üzereydiler. Yurdal yoldaş duyarlılığını araziye vermek istiyordu ancak, hemen arkasında olan Ünal'ın derin nefes alıp vermesi onu engelliyordu. Boğazın düzlüğünü bu haliyle karşıladılar. Artık son bir tehlike vardı karşılarında: sol çaprazlarındaki kayalık. Yurdal yoldaş buranın pusu yeri olabileceğini biliyordu. O yüzden tüm duyarlılığını oraya doğru vermek istiyordu. Sefkan yoldaşın önden denetleyerek gitmesi onu rahatlatıyordu ancak düşmanın beklenen yerde konumlanmamış olabileceği de muhtemeldi. Pusuda ilk başta her zaman öndeki kişi vurulmaz. Bu pusuya yatanın hedefiyle alakalıdır.

Yurdal kayalıkları göremiyordu ama artık görüş alanına çıkmıştı. Arkasından gelen Ünal yoldaş da iki üç adım sonra görüş alanına girdi ve ilk silah patladı. Ardından peşi sıra gelen düşmanın Biksi ve Kalaşnikof silahlarının tarama sesleri boğaz düzlüğünü delik deşik ediyordu. Yurdal yoldaşın kaygısı haklıydı; düşman o kayalıklara konumlanmış, Sefkan yoldaşın geçişini takip etmiş ve ikisi de açığa çıkar çıkmaz pusuyu başlatmıştı. Düşmanın başlattığı senfoninin kızıl neferler tarafından bozulması uzun sürmeyecekti...

İlk ateş, Ünal'ı hedef almıştı. Aldığı darbeye yere yığıldı. Yurdal da yaralanmıştı ama kendini yere atma refleksi gösterebilmişti. Beklemeden ateşin geldiği yöne doğru silahını çalıştırdı. Kendisinden biraz uzakta olan Sefkan'ın siluetini görüyordu. O da yere yatmış, ortalığı inleyen düşmanın tarama seslerine gömülen doğaya bulunduğu yerden kızıl ton veriyordu. Fırsat kollayarak yerini değiştiriyor, daha uygun bir şekilde mevzilenmeye çalışıyordu. Her hamlede düşman, yoğun ateş altına tutuyordu. Yurdal hemen arkasındaki Ünal'a baktı.

"Ünal yoldaş..."

Bulunduğu yerde kendini zor bela ateşin geldiği yöne doğru siper alacak şekilde büründürdü Ünal. Damarlarından akan kanın kokusunu almakta gecikmedi. Başının içine tokmakla vuruyorlarmış gibi algıyordu yağın kurşunların patlama sesini. Yurdal'ın sesini zar zor anlayabili.

→

“Ünal yoldaş, Ünal... Ünal yoldaş ses ver”

“Yoldaş ben vuruldum...”

“Yaran ağır mı?”

“Yok... Eee.. Ben iyiyim...”

“Çıkacağız burdan yoldaş. Bunun için düşmana ateş ederek geldiğimiz yöne doğru dönmeliyiz. Anlıyor musun?”

“Tamam... tamam yoldaş... tamam...”

Ünal'ın zor durumda olduğunu konuşmalarından anlamıştı Yurdal. Bunun için onun yanına gitmek istedi. O an anladı ki kendi aldığı darbe de ağırdı, kıpırdamakta zorlanıyordu. Vücuduna bir titreme geldiğini hissetti. Durumuna anlam vermeye çalışırken yanında düşmana doğru çalışan kleşin sesiyle irkildi. Ünal tüm gücünü silahını düşmana karşı doğrultmaya harcamıştı. Derin bir nefes aldıktan sonra ikinci hamleyi başlatmak için var gücüyle yükledi, bastı tetiğe. Bunun, son çarpışması olduğunu anlamıştı. Kan akışından başı dönüyor, bir yandan da midesi bulanıyordu. Ölümüne doğru yürüyüşteydi. Ama kafasında çocukluğundan başlayan film şeridi geçmedi. Onun düş dünyasında kavgada düşenler, işkencelere uğrayanlar, katliamlarda canını kaybedenler, ölenlerin arkasında ağlayan analar, göz evleri kurumuş yoksul çocuklar vardı. Askeri araç arkasında bağlanarak çırılçıplak halde dolaştırılan gerillayı, özgürlüğe susamış yoksul Kürt halkının faşizme karşı serhildanlarını, yaşam alanı zehir edilen Karadeniz halkının mücadelesini görüyordu. Bütün bunların yaşandığı dünyayı terk ederken son nefesini bile boşa harcamamalıydı. Bunun için kan emici TC devletinin faşist ordusuna karşı sonuna kadar savaşmalıydı. Bu, sonun son saniyesi olsa bile...

Sefkan yoldaş ne yöne doğru gitmesi gerektiğini düşündü. Yurdal'ın Ünal'la konuşurken yükselttiği ses tonunu almıştı. Ama içeriğini silah seslerinden anlayamamıştı. Bulduğu yerde siper edinebilecek sadece küçük bir taş vardı. Arazinin ayrıntıları ateşin hattından tam olarak kurtarıyordu onu. Bunun için yeniden yer değiştirmesi gerektiğini düşündü. Düşman ateşi azalmıştı. Uygun zamanın bu an olduğunu düşündü ve kayalığa doğru tarayarak bir hamleyle arka sol çaprazda, yoldaşlarının bulunduğu yöne doğru fırladı. Doğrulduğunda birden yoğunlaşan düşman ateşi içinde buldu kendini; vücudunda anlam veremediği bir sarsıntı belirdi. Taramayı kesmeden tekrar kendi yerine geri döndüğünde vücudunun ter bastığını hissetti. Tahmini doğru çıkmıştı; yaralanmıştı.

Berberinde taşıdığı sağlık malzemesini çıkardı raxtından. Aniden üzerine yağın kurşun yağmuru tam siper yere yatmasına sebep oldu. Bu şekilde yarasıyla ilgilenemeyeceğini düşündü ve yeniden düşmana darbe indirmeye odakladı kendini. Diğer

yoldaşlarının silah seslerini de alabiliyordu ve bunlar arasında Yurdal yoldaşın kendisine seslendiğini de ayırt edebilmişti.

“Sefkan yoldaş... Yoldaş...”

“Duyuyorum.”

“Ateş üstünlüğünü elde ettiğimiz ilk fırsatta kendini bu yana doğru at, tamam mı?”

“Tamam” dedi Sefkan. Yarısından bahsedip yoldaşlarının moralini bozmak istemedi. Ne garip, Yurdal yoldaş da aynı refleksi sergilemişti...

Sefkan silahını doğrulttu düşmana ve ateş etti ancak kısa süre içinde şarjörünün boşaldığını anladı. Önce şarjörünü değiştirmek istedi ancak daha etkili bir vuruş yapmak adına üzerindeki bombayı atmaya karar verdi. Bombanın yaratacağı şokla hızlıca yarasını sarabilir, şarjörünü değiştirip yoldaşlarının yanına varmanın yolunu bulabilirdi. Çıkardığı el bombasını hazır hale getirmek için önce güvenlik işlevini gören plastik halkayı mekanizmanın üstünden çıkardı. Sağ eliyle mandalı sıkıca kavradığı bombanın pimini sol işaret parmağıyla aniden çekti. Fırlatmak için uygun anı beklemek istedi. O an içinde büyük bir sabırsızlık hissetti. Kendisinin, halkının çektiği bunca acının hesabını sormanın sabırsızlığıydı bu. Ezilen, aşağılanan, ötekileştirilenler geldi aklına. Bütün bunların sorumlusu devlet ve piyonları kafasındaki fotoğrafın karşısında duruyordu. Ama her şey düş değildi. Ezilen milyonların öfkesi artık Sefkan yoldaşın mandalı kavrayan elinin avucu içinde birikmişti. Ağırlığı bundandı. Bu güç, birazdan faşist devletin kolluk güçlerinin üstüne bir bomba olarak patlayacaktı.

Aniden yaşadığı ilk bombalı deneyim aklına geldi. Ovacık'ın Cevizlidere mevkinde yapılmak istenen ve halkı yerinden eden, yaşam alanlarını zehirleyen maden işletme yapımı için bölgeye gönderilen araçların ilerlemesine halk izin vermemişti. Bu, TİKKO'nun uyarısına eklenen bir de halkın uyarısıydı. Halkın bu uyarısına karşı ciddiye alınmayan yaklaşım, aracı karakola yakın bir yere bırakmıştı. Cevizlidere karakolu, bu aracın güvenliği olacaktı. Sefkan yoldaşın da dahil olduğu bir gerilla timi, uyarılara alırdırış etmeyen ve karakola bel bağlayarak işinden vazgeçmeyen şirkete silahlı bir uyarıda bulunma kararını uygulamak için karakolun burnunun dibinde olan aracı patlattılar. Bombayı patlatan Sefkan yoldaşta. O zaman da büyük bir heyecanla halka karşı sorumluluğunu yerine getirerek faydalı bir iş yapmış olmanın mutluluğuyla geri dönmüşlerdi.

Şimdi, bir kez daha bu görevle karşı karşıyaydı. Düşmanın ateşi azaldı ama durmadı. Beklemek... beklemek... Kabul edilebilir bir yanı yoktu artık beklemenin. Zira vücudunda direncin azaldığını fark etmişti. Demek ki uygun fırsat, şimdiydi. Sol

kolu üzerinde doğrulmaya çalıştı, başaramadı. Durumun daha da zorlaştığını anladı. Ama kafasındaki koca kuvvet, kitleler, yoldaşlar, devrim davası ona yeniden bir güç kaynağı oldu. Düşmana karşı duyduğu büyük bir kinle bağırdı, sol kolundan güç alarak doğruldu ve üzerine odaklanan ve şiddetlenen kurşun yağmuruna rağmen var gücüyle pimi çekilmiş bombayı, halkın biriken öfkesini kayalıklara doğru fırlattı. Aldığı yeni kurşun yaralarıyla ama son görevini yerine getirmiş olmanın mutluluğuyla yere yığıldı. Vücudundan daha fazla kan boşalıyor, sancuları çoğalıyor, hareket kabiliyeti azalıyordu. Resmen kan gölü içinde yatıyordu. Ama onu rahatsız eden tek şey, yoldaşlarının durumundan haberdar olamamaktı.

Yattığı yerden yoldaşlarının bulunduğu yere doğru çevirdi başını ve öylece kaldı. Gözlerini son kez yumana kadar onlardan bir haber alma ümidiyle öylesine bakıyordu. Ay çıkmıştı artık ve etraf biraz daha görülür haldeydi. Baktığı yerde sadece tam siper uzanmış bir silüet görüyor ve oradan sadece bir kleş azar azar çalışıyordu. Biri susmuştu...

Yurdal yoldaş yanı başındaki Ünal'ın şehit düştüğünü çağrılarına yanıt alamayınca anlamıştı. Onun sesini en son şarjörünü değiştirecek gücünün kalmadığını anlatmak için sarf etmeye çalıştığı zar zor cümlelerinden duymuştu. Ona karşı hissettiği dayanma arzusu nafileydi. Ünal partinin kızıl bayrağını döktüğü kanıyla çizmişti ve bedeni örsle çekiç arasında dövülmüş bir orak-çekiçti artık.

Sefkan yoldaşın attığı bombanın patlamasını fırsat kollayan Yurdal, biten şarjörünü değiştirmişti. Ama onun da fiziki direnci azalmıştı. Gücü sadece bulunduğu yerden düşmana doğru yönelttiği silahının tetiğine basmaya yetiyordu. Ateş üstünlüğünü elde edemiyorlardı bir türlü. Bombanın patlamasından sonra çalışan tek bir kızıl kleş kalmıştı. Merakından Sefkan'a seslenmek istedi ancak bağıramadı. İçinden slogan atmak geldi ama dudaklarını birbirine temas ettirme takadı kalmamıştı. Bütün gücünü, tetiğe basan işaret parmağına odaklamıştı ama artık o da güçten düşmüş, ateş edemiyordu. Yüzü gülüyordu. Ünal yoldaş yolculuğunda yalnız olmayacaktı. Misyonunu oynamıştı. Yoldaşlarını çatışma yerinde terk etmemişti, onurlu ve gururlu bir komutan olarak halkına ve yoldaşlarına layık olma çabasıydı verdiği. Sınavı geçmişti ve artık gönül rahatlığıyla dünyaya veda edebilecekti. Toprağa düşen bedeni artık gelecek için serpilmiş bir tohumdu ve derinlere karışan kanı kendisinden önceki tohumlara su oluyordu. Ortalık sessizliğe gömülmüştü ve bu sessizliğe Yurdal'ın kalp atışları da eşlik ediyordu...

(Devam edecek)

Latin Amerika ve Afrika'da öğrenci isyanlarının gösterdiği

Latin Amerika ve Afrika ülkelerinde eğitimde özelleştirmelere dönük öğrenci ayaklanmaları hızla yayılıyor. Papua Yeni Gine'de haftalardır süren boykotlar polis başkent Port Moresby'de dört öğrenciyi katletmesi ile giderek büyüdü. Nijerya'nın Ibadan şehrinde özelleştirmeye karşı sokaklara dökülen binlerce öğrenci, hayatı durdurdu. Sendikaların da destek verdiği eylemler, 8 Haziran itibari ile süresiz greve dönüştü ve okullar kapandı. Honduras'ta ise akademik reformlar ile üniversiteler içindeki ayrımcılığa karşı eylemler başladı. Sermayenin çıkarları doğrultusunda hayata geçirilen bu akademik reformlar, öğrenci gençliğin gerçek koşullarını yansıtmadığı gibi eşit eğitim modelini de ortadan kaldırıyor. Buna karşı 1 Haziran'da başlayan eylemlerde öğrenciler devlet kurumlarını ele geçirecek ateşe verdi. Pakistan'da ise eğitim emekçileri eğitimin özelleştirilmesine karşı meclis önüne aktı. Yoksul öğrencilerin okuması önündeki engelleri artıran Pakistan hükümeti ayrıca bölgedeki selefiliği besleyen bir eğitim modeli uyguluyor. Cinsiyetçi ve anti-bilimsel eğitim modellerini toplumun belli kesimlerine indirgeyen ve geri kalan geniş kesimleri eğitimden mahrum eden bu sistem, toplumu ortaçağ karanlığına sürüklemeye çalışıyor.

Militan CNTE sendikasına üye olan öğretmenler, 87 hükümet binasını işgal ederek federal hükümete 2013 yılından beri ısrarla protesto ettikleri eğitim reformu ile ilgili müzakerelere başlama çağrısında bulundu. Chiapas eyaletindeki San Cristobal de Las Casas'da öğretmenler belediye başkanı tarafından gönderilen beş meclis üyesini rehlin aldı.

Oldukça geniş bir yaygınlık alanı kazanan bu eylemler kitlelerin öfkesinin bir kanalını gösteriyor. Topyekün saldırganlığa karşı bu kalkışma sadece eğitim politikalarını değil aynı zamanda kitleler içindeki yoksulluğu ve devlet bürokrasisi içerisinde giderek palazlanan yolsuzluğu işaret ediyor. Emperyalist politikaların önemli dönemeçlerinden biri olan neoliberal politikalar eğitim alanında saldırıların temeli konumundadır. Bu ayaklanmaların kapsamını daha detaylı hale getirmek için emperyalist politikaların nasıl ve hangi amaçla hayata geçirildiğine bakmakta fayda var.

Neo-liberal eğitim politikaları ve emperyalist saldırganlık

1980'li yıllarla beraber eğitimde neoliberalleşme politikaları tüm dünyada uygulanmaya başlandı. Küresel dönüşüm ve emperyalizmin siyasal ve ekonomik politikalarının pekiştirilmesi kapsamında ortaya konulan bu politika, esas itibari ile 70'li ve 80'li yıllardaki kitle hareketlerine dönük bir dizi politikayı da beraberinde getirmiştir. Bu kapsamda birçok ülkede kitle hareketlerini bastırmak için askeri darbe hayata geçirilmiş ve kitlelerin mücadele dinamikleri tasfiye edilmek istenmiştir. Politik hareketlere dönük ideolojik bombardımanlar;

reformizmin yükselişi ve politik tasfiyeciler rüzgar kitlelerin mücadelesini bastırmak içindir. Bu saldırılardan eğitim alanları da nasibini almıştır. Özellikle eğitim alanlarında bilim rafa kaldırılmış, sermaye ve rant kapıları daha fazla açılarak "sermaye için bilim" politikası hayata geçirilmiştir.

Bu şekilde işletilen sistem aynı zamanda geri bırakılmış sömürge ve yarı sömürge ülkelerde eğitimin ve kültürün geri bırakılması için kullanılmıştır. Bu politikanın izleri 1980 yılı ile sınırlı değildir. Bugün dahi eğitim alanlarına dönük antibilimsel bombardıman sürmekte ve özelleştirme politikaları ile eğitim ve bilimin ayağı sakatlanmaktadır. Sömürge ve yarı sömürge ülkelerde başlatılan programlarla eğitim alanları halk kitlelerinin ve özellikle genç zihinlerin eğitimi için değil aksine sermayenin daha fazla palazlanması ve emperyalist imtiyazların daha fazla artırılması için hayata geçirilmektedir. Bologna Süreci vb. tüm sermaye politikaları eğitim alanlarının bilimden arındırılarak sömürü ve rant kapısına dönüşmesi için hayata geçirilmiştir.

1980'lerin başından itibaren öncelikle her düzeydeki eğitimin amacını ve içeriğini piyasanın talepleri doğrultusunda yeniden belirlemeye yönelik "reformlar" gündeme gelmiştir. Bunlar yapısal uyum programları olarak bir paket program olarak uygulanmıştır.

Birinci tür reformlar, eğitimin amacının ve müfredatın küresel piyasanın ihtiyaçları ile esnekliğin gerektirdiği bilgi ve beceriler temelinde yeniden düzenlenmesini hedeflemiştir. Eğitimin içeriği büyük ölçüde piyasanın taleplerine uyarlanmıştır. Bugün OECD ve Dünya Bankası'nın indirgemeci ve teknikçi "insan kaynakları" ve "insan sermayesi" yaklaşımı eğitimde her düzeyinde başat hale gelmiştir. Kapitalizm altında toplumsal yeniden üretim için bireyin toplumsallaşması daha çok piyasa ile dolaylanmıştır. Eğitimin her düzeyinde ekonominin ve piyasanın talepleri doğrultusunda "insan gücü yetiştirme" hedeflenmektedir. İnsanları ekonomik süreçlerin bilgi ve beceriler yüklenilmesi gereken bir girdi olarak değerlendiren bu yaklaşımlar içinde kişisel gelişme, verimlilik stratejileri çerçevesinde bireylerin daha hızlı ve etkin niteliklendirilmesine dönüşmektedir. Böylece aydın, bilimsel birey modelinin yerini, küreselleşmeciler liberal birey modeli almıştır. Ulus devlet modelini eğitim müfredatında standartlaştırılan bilgi önemliken, şimdi standartlaştırılan performans önemli olmuştur. Bugün Dünya Ticaret Örgütü'ne üye olan 144

ülkeden 44'ü emperyalist eğitim politikalarına angaje olmuştur. 2008 yılından bu yana yaklaşık 10 milyon kişi bu emperyalist eğitim kurumlarının müşterisi durumundadır. Emperyalist-kapitalist krizi sömürge ve yarı sömürge ülkelere havale etmeye çalışan emperyalist ülkeler bu ülkelerde uyguladıkları faiz politikaları ve borçlandırma stratejileriyle krizi derinleştirmeye çalışıyorlar.

Borçlanma nedeniyle kamu harcamalarının kısıtlanması için özelleştirmelere ağırlık verilmektedir. Özellikle 2008'den bu yana kamu harcamalarında yaşanan düşüş oldukça yüksektir. Eğitim harcamalarının kısıtlanması için uygulamaya konulan özelleştirme, bugün Latin Amerika ve Afrika ülkelerinde büyük bir öfke ile karşılanmaktadır. Yolsuzluk ve sömürü nedeniyle artan yoksulluk eğitimde düşüşe neden olmaktadır. Bunun sonucunda hem çocuk ve gençlerin okullaşma oranları kayda değer düzeyde düşmüş, hem de eğitimde kalitesizleşme artmıştır. Aynı süreçte eğitim alanında özel girişimciliğin özendirilmesi de göz önünde tutulursa, parası olanların kaliteli okullarda eğitim gördüğü; durumu elvermeyenlerin kalitesiz kamu eğitimine razı olduğu; ezilenler için ise giderek paralı hale gelen dev-

let eğitimine bile ulaşmanın olanaksız hale gelmesiyle eğitimde fırsat eşitliğini olanaklı kılan koşullar ve eğitim hakkı ortadan kalkmıştır. Öte yandan gelir düzeyinin düşmesi ve işsizliğin yaygınlaşması, sınırlı kaynaklarını çocuklarının eğitime ayıramayan toplumsal kesimleri giderek genişletmektedir. Bu durum çocukların ve gençlerin okullaşma oranlarını doğrudan düşürmektedir.

Son veriler Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde 10 yıllık uyum politikaları sonucu temel eğitimde okullaşma oranı yüzde 42, ortaöğretimde ise yüzde 21 oranında düşmüştür. Öğrenci hareketlerindeki bu gelişim emperyalist politikalara dönük öfkeyi işaret etmektedir. Fransa'dan Latin Amerika'ya, Afrika'dan Orta-doğu ülkelerine kadar kitlelerin ekonomik ve siyasal talepleri emperyalizmin ve bölge gericiilerinin siyasal sistemlerini derinden sarsmaktadır. Zira sömürü ve talan politikalarının varacağı kaçınılmaz boyut isyan ve direnişi da-

“Doğanın gönencinden feyiz almasını sağlayamazsak, İstanbul’un mandasının bizde hakkı kalır”

İstanbul: AKP, doğaya karşı açtığı açık savaşla ülkede ranta açılmadık bölge bırakmama kararlılığını sürdürüyor. Savaş koşullarında uygulanması gereken ama hükümetin rant kapısı olarak kullandığı ve palazlandırdığı sermayenin garantisini sağlayan "acele kamulaştırma"larla halkın toprağına ve geleceğine göz konuluyor. Bunun en yakın örneklerinden biri de İstanbul'un Eyüp ilçesine bağlı Ağaçlı köyünde yaşanıyor.

Ağaçlı köyü ismi gibi ormanlarla çevrili bir doğa güzelliğiyle biliniyor(du). Ağaçlı köyü şimdilerde taş ocaklarından çıkan toz bulutu ve binlerce kamyonun asfalt yolu toprak yola çevirdiği ağır bir iş sahası durumunda. 3. Havaalanı ve 3. Köprü ile yaşamları çekilmez bir hal alan Ağaçlı köylüleri "Elimizdekini kıymetini bilmezsek sefilleri oynarız" diyor. Diğer yandan AKP'nin köylüyü ikiye bölme çabası da var. "İnşaat ya resulullah" diyerek rant kapısı açıp, biat edenlere "sus payı" olarak sunduğu TOKİ hamlesi Aşağı ve Yukarı Ağaçlı köyleri ikiye bölmüş durumda.

Elektriğin, suyun köye bırakılmadığı, hayvancılığın bitirildiği günleri yaşayan Ağaçlı köylüleri, yaşananların son bulması için mücadele etmeyenlerin de farkında olduğunu ama "sus paylarını" aldıkları için bu duruma

razi olduklarını anlatıyor ve yaşadıklarına/yaşatılanlara sitem ediyor. Ağaçlı'nın ünlü kumullarından kaçak kum çekiliyor; köyün yanı başına patlayıcı madde deposu yapılıyor; ormanlık alanlarına yeni kum taşı ocakları açılmak isteniyor. Ağaçlı köylüsüne yaşatılmak istenen çileye karşı 2 yıldır direniş sürüyor.

Geçtiğimiz hafta bir araya gelen köylüler ve doğa aktivistleri, açılmak istenen 3. taş ocağına ilişkin Valiliğin "ÇED gerekli değildir" kararına karşı hukuki yollara başvuracaklarını belirttikleri bir eylem gerçekleştirdi. Üstlerini örtmek istedikleri toz bulutlarına karşı direniş sloganlarıyla karşılık verdikleri eylemde köylüler, "Ağaçlı'yı beton sevicilere bırakmayacağız" diyor. Çünkü geçmiş yıllarda İstanbul Teknik Üniversitesi'nin yaptığı bir araştırmada Türkiye'deki en büyük oksijen oranı 6,4 ile **Altınoluk** birinciyken **Yukarı Ağaçlı** ikinci olmuş. Şimdi ise tozdan güller solmuş, meyveler toz tabakasıyla kaplanmış. "Onun için yaşamın ve doğanın gönencinden feyiz almasını sağlayamazsak, İstanbul'un Mandası'nın bizde hakkı kalır" diyerek direniyorlar.

"Köylü elindekinin değerini bilmek zorunda"

Köy sakinlerinden ve doğa aktivisti olan

Cenk Çalışır, yaşam alanlarının talan edilmesinde her gün yeni bir saldırıyla karşı karşıya olduklarını belirtti. Bununla beraber açılmak istenen taş ocağı için var olan 3 bin kamyon trafiğine 2 bin kamyonun daha da ekleneceğini aktararak "Yaşam alanlarımızı kısıtlıyorlar" diyor.

Bir diğer köy sakini olan **Yusuf Gürses**, 3. Havaalanı ile beraber köylerinin imara açıldığını belirterek, "Akbabalar, diri diri öldürmeye çalışıyorlar" diyerek durumu açıklıyor. Toprağını satan köylünün sefil bir durumda ortada kalacağını anlatıyor ve ekliyor "Köylünün köylü olmaktan başka bir zanaatı yoktur. Onun için toprağına sahip çıkmamız gerekiyor. Elimizdekilerin değerini bilmek zorundayız."

"Köye elektrik ve su uğramaz olur bundan sonra"

Çalışır ailesinden bir köylü ise Ağaçlı'da yaşanan durumu şu sözlerle açıklıyor: "Bu köyün en yaşlısı benim ve benden yaşlısı yok. Burası Ağaçlı. Öyle sanıyorum ki ismini değiştirmek lazım artık! Ağaç diye bir şey kalmayacak gördüğüme göre. Bir zamanlar kömür ocakları vardı. O zaman 'İstanbul'un ihtiyacı var' denilerek geçirildi. Ama şimdi de taş ocakları çıktı başımıza. Bu daha kötü tabii. Kemerburgaz'dan Ağaçlı arası 19 km ve ben 1 saatte geldim. Varın yolun halini siz düşünün, binlerce hafriyat kamyonunun olduğu bir yerde. Elektrikler sürekli kesiliyor. İftarımızı elektrik olmadan karanlıkta yapıyoruz. Odayeri bölgesinden bu tarafa herhalde bu saatten sonra elektrik ve su geçmez diye düşünüyorum. Zaten bu bölgeye yapılan su tesisatı köyün ihtiyaçlarının karşılamasına ancak yeterken şimdi şantiyelere suyumuz veriliyor. Elektrik ve sular kesik. Elektronik aletler elektriğin gidip gelmesinden dolayı bozulmuş durumda."

Vezneciler ve Midyat'ta bombalı eylemler

H. Merkezi: İstanbul Vezneciler'de çevik kuvvet polisi otobüslerine ve Mêrdîn'in Midyat ilçesinde Nisêbîn yolu üzerinde bulunan Midyat İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne yönelik bombalı eylemler gerçekleştirildi. Vezneciler'deki eylemi TAK üstlenirken, Midyat İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne yönelik eylemi HPG'nin gerçekleştirdiği öğrenildi.

Vezneciler'de 7'si polis 12 kişinin öldüğü eylemi **Teyrêbazên Azadiya Kurdistan** (TAK) üstlendi. "Fedai tarzda gerçekleşen bu eylem başta Nusaybin ve Şırnak olmak üzere TC'nin tüm vahşi saldırılarına karşı gerçekleşmiştir. Yönelimler sürdükçe eylemlerimiz de daha da artarak devam edecektir" diyen TAK açıklamasında çok sayıda çevik kuvvet polisinin

öldüğüne vurgu yaptı. TAK, açıklamasında ayrıca "Türkiye'de bulunan ve gelmek isteyen yabancı turistleri de tekrar uyarıyoruz. Yabancılar bizim hedefimiz değildir ancak Türkiye onlar için güvenilir bir ülke olmaktan çıkmıştır" ifadelerine yer verdi.

Midyat Emniyet Müdürlüğü'ne eylemi HPG gerçekleştirdi

Mêrdîn'in Midyat ilçesinde Nisêbîn yolu üzerinde bulunan Midyat İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne yönelik gerçekleştirilen bombalı eylemde en az 30 kişi ölürken onlarca da polis yaralandı. Bombalı aracın İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne girmek istediği sırada patlatıldığı belirtilirken eylemi **Hêzên Parastina Gel**

(HPG) üstlendi. HPG yaptığı açıklamada, "Mêrdîn'in Midyat ilçesinde bulunan faşist devlet güçleri Emniyet Müdürlüğü'ne yönelik Nusaybin şehitleri başta olmak üzere Komutan Kawa ve Xeyri yoldaşlar anısına Dirok Amed arkadaşımız tarafından kapsamlı bir fedai eylem gerçekleştirilmiştir" dedi.

6 katlı olan emniyet binasında halka ve özgürlük mücadelesi değerlerine karşı her türlü kirli plan, tezgah, saldırı, işkence ve baskının organize edilerek uygulandığını belirten HPG, "Emniyet Müdürlüğü binası girişinde bulunan Nizamiye, 2 zırhlı araç ve 10 sivil polis aracı, gerçekleşen eylem ile birlikte tümünden imha olurken Emniyet müdürlük binasının ön kısmı imha olmuş, çevrede bulunan askeri lojmanlarda büyük hasar meydana gelmiştir" dedi.

H. Merkezi: Dersim'in Pulur ilçesine bağlı Şahverdi kırsalında 21 Ekim 2015 tarihinde TC ordusuyla çıkan çatışmada ölümsüzleşen Özgüç Yalçın'ın anne ve babasına cenaze törenlerine katıldıkları için soruşturma açıldı.

Geçtiğimiz günlerde baba Sermet Yalçın ve anne Ayşe Yalçın, ikametgâhının bulunduğu Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından Tunceli Başsavcılığı'nın "talimatla ifadesinin alınması" yazısı üzerine adliyeye çağrıldı. Cenaze töreninde taşınan "Partizan" yazılı flama ve yaptığı konu-

Çocuğunun cenazesine katılmak suç!

ma nedeniyle "Terör örgütünün propagandasını yapmakla desini alan savcılık, cenaze sırasında çekilmiş fotoğraf ve görüntüleri de gösterdi. Ser-

met Yalçın verdiği ifadede dosyadaki fotoğrafların kendisine ait olduğunu belirterek, "Oğlumun cenazesine katılmış ve konuşma yapmış olmamdan dolayı hakkımda soruşturma açılmasının hukuki ve insani olmadığını düşünüyorum. O benim oğlumdur ve onunla gurur duyuyorum" dedi.

Anne Ayşe Yalçın da savunmasında fotoğrafların kendisine ait olduğunu belirterek "Oğlumun cenaze törenine katılmaktan ve onun tabutunu taşımaktan daha doğal bir davranış olamaz. Oğlumla gurur duyuyorum" dedi.

DAİŞ üniforması mülteci çocuklara yaptırılıyor

Antakya'da, başta DAİŞ olmak üzere El Nusra, Ahrar-ur Şam, ÖSO gibi faşist dinci terör örgütleri için üniforma üreten merdiven altı atölyede, Suriyeli çocukların çalıştırıldığı ortaya çıktı. İngiliz Daily Mail gazetesinin ortaya çıkardığı haberde, DAİŞ, El Nusra, Ahrar ur-Şam örgütü ve ÖSO gibi cihatçı örgütlere satılan askeri giysilerin dikildiği merdiven altı tekstil atölyelerinde en büyükleri 9 yaşlarındaki Suriyeli çocuklar çalışıyor. Çocuklar günde 12 saat çalışıyor, kamuflaj desenli kumaşları kesiyor, kalıplıyor ve dikiyorlar. Vardiya sabah 07.30'da başlıyor, yalnızca bir öğle yemeği molası veriliyor. Erkek çocuklar atölyenin içinde daha rahat hareket ederken, kız çocuklar üst katta gizleniyor.

Daily Mail gazetesine kendisinin sadece bir iş adamı olduğunu, ne bir örgüt sempatizanı ne de radikal bir düşünceye sahip olduğunu söyleyen atölyenin sahibi **Abu Zakour**, "Benim çocuklarım okula gidiyorlar. Bu çocuklar da okula gidebilir. Ama aileleri para kazanmalarını istiyor. Bu da benim suçum değil" ifadelerini kullanarak

kendisini "aklamaya" çalıştı. En çok satışı DAİŞ'e yaptığını söyleyen Zakour, DAİŞ, ÖSO, Ahrar-ur Şam, El Nusra örgütlerinin farklı modelleri tercih ettiğini ve modellerin ABD ve Rus ordusunun taklidiyle oluşturulduğunu belirtiyor. Zakour, "Müşterilerimin kim olduğu veya nereden geldiği önemli değil. Üniformaların DAİŞ'e satılmasında da bir sorun görmüyorum" diye konuştu.

Savaşın patlak vermesi ve çok sayıda örgütün çeşitli tarzda ve renk kombinasyonunda savaş teçhizatı talep etmesiyle birlikte hemen bütün üretimini askeri giyime yönelten Zakour'un silah tüccarlarından hiçbir farkı yok. Zakour yaptığı konuşmada en büyük sorunun üniformaların sınırdan geçişinin zorlaşması olduğunu söyledi. Atölyenin en büyük alıcısı ise şimdilik DAİŞ'in kontrolünde olan ve QSD'nin özgürlük operasyonu başlattığı Rakka. Operasyonla beraber Rakka'nın kuzeyinin özgürleştirilmesiyle ilerde Zakour'un işleri çok daha zorlaşacağına benziyor. Çalıştırdığı atölye ile beraber Antep'te de yeni bir atölye açan Zakour, burada da çok sayıda çocuğu işe alarak sömürüyor.

HDP konuyu meclise taşıdı

Bu haberin duyulmasının ardından yetkililer sessizliklerini korurken, HDP gündeme getirdi. HDP Muş Milletvekili **Burcu Çelik Özcan** olayı TBMM'ye taşıdı. Özcan, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Süleyman Soylu tarafından yanıtlanması için soru önergesi verdi. Soru önergesinde, Türkiye'de mülteci çocukların Suriye'de faaliyet gösteren terör örgütlerine teçhizat üretme kayıt dışı işletmelerde çalıştırıldığına ilişkin Bakanlığın konuyla ilgili herhangi bir adım atıp atmadığı, inceleme başlatıp başlatılmadığı soruldu. Aynı zamanda önergede, kayıt dışı çalışan çocuk işçiler ile ilgili hangi adımların atıldığı, bununla ilgili incelemelerin yapıp yapılmadığı ve kayıt dışı çocuk işçi çalıştıran işyerleri ile ilgili Bakanlığın bir çalışmasının olup olmadığı soruldu.

Özgür Gelecek okurları piknikte biraraya geldi

Elaziz: 5 Haziran günü Elaziz'in Yıldızbağları Mahallesi'nde Özgür Gelecek okurlarının düzenlediği piknik, aileler ve öğrencilerin katılımıyla gerçekleşti.

Etkinlik başlamadan, buluşma noktasında beklendiği sıra polis tacizlerine başladı. Arabanın içerisinden çekilen fotoğraf ve mahalle içerisinde bir süre takip ederek tacizde bulunmaları gelenleri rahatsız etse de, polis tedirginlik yaratmayı başaramadı. Kitleye ortak yaşamın önemini vurgulamak açısından, piknik alanında komünal bir çalışma yürütüldü. Etkinlik sırasında türküler söylendi ve sohbetler yapıldı.

Esenyurt'ta yazılama

İstanbul: Partizan okurları Esenyurt Balıkçulu Mahallesi'nde yazılama gerçekleştirdi. Partizan okurları yaptıkları açıklamada "TC devletinin katliamlarla öldürebildiğini öldürdüğü, öldüremediğini tutuklama furcasıyla alanlardan çekip tutsak ettiği bu süreçte, çözümün sokaklar ve alanlarda olmaktır" dediler. "Kürdistan'dan Rakka'ya direnen tüm halkların destekçisi değil, bizzat örgütleyicisi olmalıyız" diyen Partizan okurları örgütlenme ve mücadele çağrısında bulundular.

Tarihi ve halkı kahramanlar değil, kahramanları tarih ve halk yaratır

Minbîç Kuşatması ve Ebû Leyla

"Yığınların bir kalabalık olduğunu, tarihi ancak kahramanların yaptığını ve kalabalığı kahramanların halka dönüştürdüğünü söyleyen Narodniklere Marksistlerin yanıtı şuydu: Tarihi kahramanlar yapmaz, tam tersine, kahramanları tarih yapar. Dolayısıyla, halkı yaratan kahramanlar değil, kahramanları yaratan ve tarihi ilerleten, halktır."*

Tarihin yazıldığı bir mekan... **Rojava...**

Rojava'nın inşası, DAİŞ ve TC tehdidinden korunması başta olmak üzere emperyalist-kapitalist sistemin tüm aygıtları ile tetikte beklenmesi hiç de öyle kolay bir süreç değildi, hala da değil. Emperyalist-kapitalist ülkelerin iştahını uzun yıllardır kabartan Ortadoğu toprakları ve buradaki paylaşım savaşı milyonlarca insanı göçe zorladı, zulmetti, katletti. Ortadoğu'nun yer altı ve yer üstü zenginliklerinden yararlanmak isteyenler, bölgede çeşitli bahanelerle savaş tamtamlarını çalarlarken insanları ya katle derek ya da göçe zorlayıp insanlardan ucuz iş gücü olarak yararlanarak var olan sistemi güçlendirmek için ellerinden geleni yaptılar-yapıyorlar. Son olarak bu savaş tamtamları Suriye'de çalındı. Ancak emperyalistlerin işleri bu defa o kadar da kolay olmadı. DAİŞ çeteleri eliyle bölgeye saldıranların karşısında, iradelerini teslim etmemek üzere YPG/YPJ öncülüğünde direnen bir halk vardı. Rojava'da özyönetim ilan ederek emperyalistlerin bölge üzerindeki politikalarına karşı bir alternatif oluşturanlar, ezilenlerin karanlığa mahkum olmadıklarını hatırlattılar, hatırlatmaya devam ediyorlar.

Ancak sisteme alternatif olmak, ona teslim olmayarak irade ortaya koymak tarih boyunca kolay olmadı. Binlerce şehit verildi bu süreçte... Şengal'den Kobanê'ye, Tel Abyad'a, Rakka'ya... DAİŞ çetelerinin Şengal'de Ezidilere yönelik katliam ve zulmü direnişle karşılaşırken ve ağır bir yenilgiye mahkum olurken, ay-

lar süren Kobanê direnişi ile TC'nin "Kobanê düştü-düşecek" naralarına rağmen gelen zafer, ezilenlerin "Biz kazanacağız" iddiasını güçlendirdi. Tel Abyad bölgede stratejik bir noktada duruyordu ve TC'nin DAİŞ çetelerine lojistik destek sunduğu bu alan özgürleştirilirken TC'nin "kırmızı çizgi"leri kırılmaya başlamıştı bile. **Ve Rakka...** DAİŞ çetelerinin İslam Devleti'nin başkenti olarak adlandırdığı Rakka bugün QSD güçleri tarafından kuşatma altında. Bu hamle kapsamında Minbîç'e giren QSD güçleri bölgeyi özgürleştirmek üzere ilerlemeye devam ediyorlar.

Her direniş kendi kahramanlarını doğuruyor

Her bir direniş ise kendi kahramanlarını doğuruyor. Tıpkı Arin Mirxan'ın Kobanê'nin özgürlüğü için bedenini DAİŞ çetelerine karşı siper etmesi gibi... Tıpkı Paramaz, Sarya, Rasih Kurtuluş, Alişer Dersim, Mazlum Aktaş, Avaşın Tekoşin Güneş, Tamer Arda ve niceleri gibi...

Onlardan biri de Minbîç'i Kurtarma Operasyonu'nda ölümsüzleşen Askeri Meclisi Üyesi ve Şems El-Şimal Taburu (Kuzey'in Güneşi) komutanı **Faysal Ebû Leyla**'ydı. Kobanê'nin özgürleşmesinde önemli rol oynayan, Miştenur kapısı direnişine de katılan Ebû Leyla, Kobanê Zaferi ile Kobanê'nin adını bile bilmeyen insanlara Kobanê'yi gösterenlerdendi. Kendisinin de dediği gibi, artık bu büyük zafer sayesinde Kobanê'nin adını bile bilmeyen insanlar "Şam nerede" diye sorulsa, "Şam, Kobanê'nin güneyindedir" cevabını verdiren bir direnişin öncülerindendi. O, ismini kızından almıştı. Erkek ege-men anlayışın, erkeği kutsadığı, onu iktidar ettiği yüzyıllardır varlığını sürdüren ataerkiye karşı, kızının babası olmaktan duyduğu gururu isminde taşımıştı. Sistemin dayattığı "ben"e karşı "biz"i savunan; sadece kendisi ve kendi çocuğu

için yaşamayı değil, dünyanın tüm çocukları için yaşamayı ve savaşmayı seçen Ebû Leyla, kızı Leyla'ya yazdığı mektupta bunu şu şekilde ifade ediyordu: "Sevgili Leylam'a... Bu bizim savunma görevimizi nasıl yaptığımızdır, sen ve senin gibi çocukların geleceği için çalışmak ve savaşmak. Umuyorum ki sen büyüdüğün vakit babalarımız ve dedelerimiz bizim için hiçbir şey yapmadı diye bizi suçlamazsın. İçinden geçtiğimiz bütün riske ve tehlikeye rağmen, senin için ve senin gibi çocuklar için daha güzel bir gelecek için savaştım. Sevgili ülkem, Suriye'ye özgürlük gelene kadar bu devrime devam edeceğimiz gibi. Seni çok özledim, benim canım Leylam. Yaşasam da şehit de olsam eminim babanla gurur duyacaksın. Öpüyorum baban Ebû Leyla, Kobanê."

İki Leyla...

Ebû Leyla'nın bu mektubu ile yine bir Leyla olan, dünya üzerindeki tüm çocuklara sömürsüz, özgür bir dünya bırakmak için Proletarya Partisi saflarında savaşarak ölümsüzleşen 2 çocuk annesi **Leyla Karataş**'ın mektubunu hatırlatıyor. ("...)Çocuklarımı çok seviyorum. Onlardan ayrılmak pahasına bu kararı vermem elbette ki kolay olmadı. Buraya gelmeyi kendim talep etmiştim yoldaşlardan. Bu kararımı verene kadar sancılar çektim belki, ama biliyorum ki, daha aktif bir şekilde mücadelenin içine atılmamla en başta onlar ve tüm halkımızın çocukları için savaşmış oluyorum. Onlara güzel ve özgür bir gelecek bırakmak için savaşıyoruz. Bu ülkede analar her gün 'Bugün çocuklarımızın önüne ne koyacağız' diye düşünüyor; bugün çocuklar çöplerden ekmek topluyor; bugün çocuklar gözleri önünde analarının öldürülüşüne tanıklık ediyorsa; bugün çocuklar, devletin yargısız infazlarının kurbanı olacak hale gelmişse... Sadece kendi çocuklarımı düşünme bencilliğine nasıl düşebilirim? Yarın, öbür gün büyüdüklerinde bu tavrımdan dolayı anneleriyle gurur duyacaklarına, her zaman başları dik gezeceklerine inanıyorum (...)"

Leyla Karataş'tan Ebû Leyla'ya, sömürsüz ve özgür bir gelecek için sistemin dayattığı burjuva yaşamı bir kenara atarak çocuğu için değil, dünyanın tüm çocukları için direnmeyi ve savaşmayı seçenler, savaşın hep ön saflarındaydılar. Açlığın, katliamın, zulmün kol gezdiği bir dünyada biri faşist TC devletine karşı savaşarak ölümsüzleşirken diğeri DAİŞ çetelerine karşı verdiği savaşta sonsuzluğa uğurlandı. Onların tüm dünya çocuklarına bırakmak için yaşamlarıyla ödedikleri bedel, kuşkusuz ki karşılıksız kalmayacak; özgür ve sömürsüz bir yaşam ile taçlandırılacak.

* Bolşevik Partisi Tarihi,

Bilim ve Sosyalizm Yayınları, Sayfa 23